Український християнський часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 7-8 (141-142) липень-серпень 2004

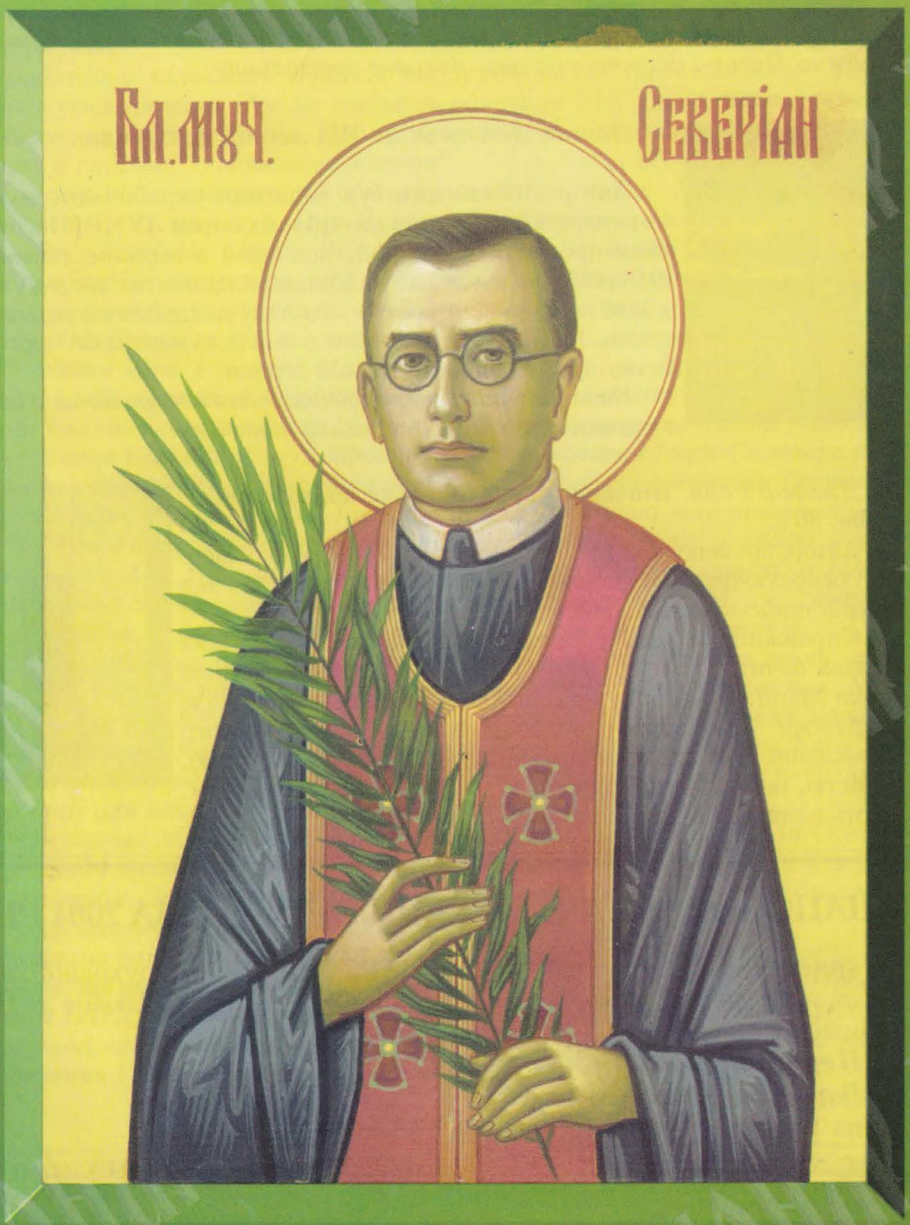

ВИДАВНИЦТВО "СВІЧАДО" ПРОПОНУЄ:

Повна Симфонія до Святого Письма Старого та Нового Завіту. – *Львів, 1312 с.*

Це перший в Україні вказівник до Біблії, що охоплює повний канон Святого Письма. Симфонія призначена для швидкого віднайдення тих місць у Біблії, приблизний зміст яких пам'ятаємо, але точне місцезнаходження не пригадуємо.

У цьому виданні подані всі без винятку слова та словоформи (відповідно 18 861 та 53 032) та вказані всі місця їхнього вживання (648 337 цитат). Для кожного слова і словоформи вказано кількість їх вживання як загалом у цілій Біблії, так і в кожній книзі зокрема. Пошук потрібних місць слід здійснювати за менш поширеними словами. Усі форми відмінюваних слів об'єднані в одну статтю під заголовком їх початкової форми.

Видання призначене для душпастирів, богословів, студентів богословських студій та семінаристів, а також усіх християн, які через читання Святого Письма дбають про своє духовне зростання.

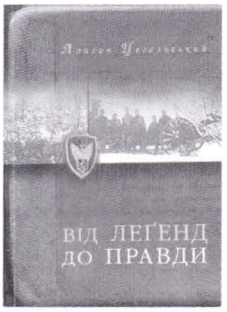

Лонгин Цегельський. **Від леґенд до правди.** – *Львів, 336 с.*

Автор цієї книжки був видатним українським політиком і першим міністром внутрішніх справ ЗУНР. Його спомини про події в Україні, пов'язані з першим листопада 1918 року, належать до найбільш талановитих творів української мемуарної літератури з огляду на глибину й сміливість думки. Він передає нам "важливий документ доби", яку він бачив, творив і пережив своїм серцем.

Видання призначене передусім для істориків-науковців, а також для широкого загалу читачів.

Джозеф Райя. **Вінчання: християнське подружжя.** – *Львів, 80 с.*

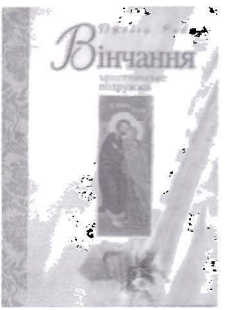

Автор, архиєпископ Мелхітської Греко-Католицької Церкви, основуючись на східному богослов'ї, подає свій погляд на християнське подружжя.

Справжній взірець християнського подружжя Східна Церква бачить у людській сім'ї Йоакима та Анни і їхньої дочки Марії. Йоаким і Анна представляють нам досконале подружжя – співжиття чоловіка і жінки в усьому його стражданні й величі, розчаруваннях і успіхах, з вірністю, гідністю, миром та гармонією, які, згідно з Божим задумом, мають панувати в християнському подружжі.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 2004 РІК

християнський часопис "МІСІОНАР" і Ви знайдете духовного приятеля, який допоможе зрости у св. вірі, помножить у серці любов до Бога і ближнього, розрадить у хвилині смутку!

Передплатний індекс – 23959

Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн. 78 коп., на 3 місяці – 5 грн.

Слава Ісусу Христу!

Спарене число нашого часопису засвідчує те, що й члени нашої редакції ідуть на літній відпочинок, щоб відпочити фізично, але невтомно працювати духовно. Молитва і розважання над Святим Письмом не повинні влітку перериватися, тому подаємо вам пояснення намірів і розважання К'яри Любік на обидва літні місяці.

Життя нашої Церкви активізується у літній період. З-поміж численних подій ми звертаємо вашу увагу на повідомлення про два Синоди єпископів УГКЦ. Окремо інформуємо про велику екскомуніку о. Василя Ковпака, за навернення якого у лоно Вселенської Церкви усім нам слід молитися. Також просімо Господа, щоб ця сумна подія не стала причиною розколу в нашій Церкві.

Традиційно кількість монахів та ієромонахів Василіянського Чину збільшується влітку. Про це свідчать облечини 23-х кандидатів і священичі свячення 5-ти дияконів. Про це прочитаєте у коротких інформаціях, поданих у рубриці "З монашого життя".

У цьому числі завершуємо обширну статтю про св. Тайну Покаяння, але у наступних числах о. Ігор Яців продовжуватиме ознайомлювати вас із Святими Тайнами. Отець Василь Зінько, ЧСВВ ділиться своїми роздумами про корінь невірства, яке завжди закрадається у серця християн, котрі перестають молитися як особисто, так і спільно.

Дякуємо Богові за те, що маємо і тут, на землі, непомильного Вчителя правд святої віри і моралі. Член нашої редколегії о. Корнилій Яремак, ЧСВВ у своїй статті висвітлює тему про непомильність Папи Римського. В особі італійського священика Луїджі Оріоне минуле століття мало нового св. Івана Боско, про що свідчить обширна стаття Ігоря Скленара.

Цього разу подаємо матеріали двох священиків, які є членами Третього Василіянського Чину. Отець Іван Букартик доступно тлумачить другу правду святої віри, що Бог не лише справедливо нагороджує за добро, але й карає за зло. А о. Володимир Валевський розповідає про священика Івана Демчину, який був прикладом не лише невтомної працьовитості, але й вміння не осуджувати, а завжди виправдовувати помилки своїх сучасників.

Зворушлива розповідь лікаря-абортера повинна послужити тому, аби наші лікарі сприяли цивілізації життя,а не смерті. Чергова розповідь о. Мелетія Батога, ЧСВВ усіх переконає, що практикування поганських звичаїв до добра не веде. Колишній кореспондент Ватиканського Радіо з Харкова вичерпно розповідає про історію цього радіо, яке було джерелом релігійної інформації для нашої переслідуваної Церкви.

Радіємо, що між нашими дописувачами з'явився дев'ятилітній Остап Лещук, який вміло закінчив розповідь про ослика і проілюстрував її власним малюнком. Заохочуємо юних читачів не лише читати, але й надсилати на адресу нашого часопису свої розповіді.

Бажаємо вам, дорогі читачі, гарного і духовно багатого відпочинку. Не забудьте, що такі літні відпустові празники, як св. Іллі у Бороняві, Преображення ГНІХ у Крехові й Гошеві, Успіння Матері Божої у Гошеві, Погоні і Зарваниці та інші можуть стати ще одним кроком на дорозі до духовного оновлення і зміцнення у вірі.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ УСІ, ЯКІ МАЮТЬ НАГОДУ КОРИСТАТИ З ЛІТНЬОГО ВІДПОЧИНКУ, ЗМОГЛИ ЗА ЙОГО ДОПОМОГОЮ ЗНАЙТИ В БОЗІ ВНУТРІШНЮ ГАРМОНІЮ І З ЛЮБОВ'Ю ВІДКРИТИСЬ НА ПОТРЕБИ СВОЇХ БЛИЖНІХ.

Літній відпочинок є корисним і необхідним. Це, безсумнівно, добра нагода набратися нових сил після важких буднів. Усе-таки він не повинен обмежуватися до "втечі" у село, на море чи в гори. Людина – це істота передусім духовне, а тому під час відпочинку їй слід оновитися на дусі, або, як висловився Святіший Отець, "віднайти внутрішню гармонію у Бозі".

Відпочинок на природі дає добру нагоду приглянутися до краси рук Божих, про яку так гарно співав псалмопівець три тисячі років тому: "Яка їх, Твоїх діл, Господи, сила! У мудрості усе Ти сотворив, повна земля Твоїх створінь" (Пс 103, 24). Гармонія, яку віднаходимо в ділах Божих, повинна віддзеркалюватися і в наших серцях, де мають запанувати мир і лад. Завдяки цьому духовному

багатству ми повинні мати вирозуміння до наших ближніх, надавати їм підтримку і допомагати у духовному, моральному і матеріальному вимірах.

Молімося, щоб усі люди, які їдуть влітку на відпочинок, повернулися з нього духовно багатшими і охочішими поділитися цим скарбом з іншими.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ У МОЛОДИХ ЦЕРКВАХ БІЛЬШЕ ПРИСЛУХАЛИСЬ ДО МИРЯН І ЦІНУВАЛИ ЇХНІЙ ВНЕСОК У СПРАВУ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ.

Незважаючи на те, що вже дві тисячі років лунає заклик Ісуса Христа: "Ідіть і зробіть Моїми учнями всі народи" (пор. Мт 28, 19), — ще, на жаль, далеко не всі люди стали християнами. Деякі народи Африки, Далекого Сходу і обох Америк зовсім недавно прийняли християнство, тому Церкви, які там діють, називають "молодими".

У цих Церквах дуже часто відчувається брак священиків і богопосвячених осіб. Отож, добре було б, щоб місцеве духовенство більше цінувало великий внесок мирян у справу ширення Божої науки серед нехристиян. Добрі й взірцеві християни можуть дуже добре надолужити цей брак духовенства, заохочуючи словом і прикладом своїх друзів, знайомих і колег по роботі долучитися до послідовників Христа.

Нам слід молитися, щоб молоді Церкви зростали кількісно і якісно завдяки тіснішій співпраці місцевого духовенства з мирянами, які спричиняються до євангелізації у тих далеких країнах, де християнство ще добре не закорінилося.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ ЦЕРКОВНА ІЄРАРХІЯ МУДРО РЯДИЛА ДОРУЧЕНОЮ ЇЙ УКРАЇНСЬКОЮ ЦЕРКВОЮ.

Відпоручником Ісуса Христа на землі є Папа — Верховний пастир Вселенської Церкви, котрий доручив католицьким єпископам України в його імені рядити нашою Церквою. Владикам у цьому допомагають священики, монахи й монахині, а також вірні, які своєю співпрацею і молитвою сприяють духовному зростанню отари Божої.

Ми повинні виявляти нашим єпископам пошану і слухняність, а також надавати їм моральну і матеріальну підтримку. На кожній нашій Божественній Літургії ми кілька разів молимося за Блаженнішого Верховного Архиєпископа і Митрополита й за усіх місцевих єпископів, зокрема за те, щоб "вони правильно навчали словом Божої істини".

Молімося, щоб наші духовні пастирі якомога краще виконували своє нелегке завдання, наслідуючи Ісуса Христа — Доброго Пастиря, Який уболівав за всіх Своїх овець, зокрема за заблуканих і тих, які належать до іншої кошари.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ — СВ. АТАНАСІЙ АТОНСЬКИЙ, 18 (5)

Народився він 920 року в місті Трапезунті над Чорним морем у Малій Азії. Був професором у Царгороді. Коли познайомився зі св. Михаїлом Малеїном, то вступив до монастиря в Кимінасі, що в Бітинії. Незабаром подався на гору Атон, де 961 року збудував перший монастир, а згодом став настоятелем над 58-ма спільнотами ченців.

Атанасій Атонський вів життя суворого відокремлення від світу. Його називають батьком упорядкованого чернечого життя на Атоні. Закінчив своє життя в опінії святості 1003 року.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ НАМАГАВСЯ ПОСТІЙНО ЧЕРПАТИ НОВУ ЖИТТЄВУ СИЛУ З ХРИСТИЯНСЬКОЇ СПАДЩИНИ, ЯКА Є ФУНДАМЕНТАЛЬНОЮ ЧАСТИНОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІСТОРІЇ І КУЛЬТУРИ.

Жоден з континентів нашої планети не має таких давніх і стійких християнських підвалин як Європа. Доказом того є те, що всі європейські країни — християнські, а більшість з них перебуває у молитовному зв'язку з наступником св. апостола Петра у Римі. За кількістю католиків європейський континент поступається лише Латинській Америці.

Радіємо, коли бачимо, що найбільш розвинені країни старого континенту об'єдналися у Європейський Союз (ЄС), але заодно і переживаємо велику тривогу з тої причини, що у спільній європейській Конституції немає чіткої християнської орієнтації. Ходять чутки навіть про те, що в об'єднаній Європі буде заборонене прилюдне почитання хреста Господнього, інших християнських символів, а також проведення релігійних процесій містами і селами.

Усім нам слід молитися, щоб новий європейський парламент, до якого ввійдуть також депутати нових країн-членів ЄС, більш рішуче вплинув на те, аби об'єднана Європа черпала морально-духовну силу з джерела давніх християнських засад, на яких була збудована цивілізація і культура цього континенту.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ ЗРОСТАЛИ НАМАГАННЯ, СПІВПРАЦЯ І СОПРИЧАСТЯ МІЖ ХРИСТИЯНСЬКИМИ ІНСТИТУЦІЯМИ, ЯКІ АКТИВНО ЗАЛУЧЕНІ ДО МІСІЙНОЇ СПРАВИ.

Чимало членів різних монаших Чинів і Згромаджень, а також мирянських інститутів богопосвяченого життя та інших церковних організацій залучені до поширення Христового Євангелія серед нехристиян. На жаль, інколи з різних причин між ними виникають непорозуміння і навіть брак співпраці.

Молімося, щоб усі християнські інституції, які тим чи іншим чином працюють на місійних теренах, об'єднали свої зусилля і морально та матеріально одні одних підтримували у нелегких намаганнях закорінення і поширення Христової благовісті серед населення численних нехристиянських країн.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ПРОЙНЯЛИСЯ ГЛИБОКИМ РОЗУМІННЯМ СУТІ Й МЕТИ СВ. ТАЇНИ ПОДРУЖЖЯ ТА ЗБЕРІГАЛИ ДОШЛЮБНУ І ШЛЮБНУ ЧИСТОТУ.

"Блаженні чисті серцем" – це одна із вимог до вступу в Царство Боже, виголошена Христом Господом у нагірній проповіді. Чесноту чистоти повинні плекати усі християни, не тільки ті, які урочисто складають Богові окремий обіт чистоти. В історії св. Церкви ніколи не бракувало світлих прикладів героїчних душ, які життя своє віддали, але не потоптали і не дали зірвати квітку своєї невинності.

У нашому суспільстві подружня вірність, на жаль, часто не в пошані, що стає причиною численних розлучень, зокрема на Сході України. Св. Церква закликає всіх неодружених християн зберігати свою невинність і дошлюбну чистоту, як цінний дар Божий, а одружених — дотримуватися чистоти у шлюбі.

Молімося, щоб молодь і подружні пари краще збагнули важливість св. Тайни Подружжя і більше цінували чесноту чистоти у всіх її вимірах.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ — СВ. КЛИМЕНТІЙ, 9.08 (27.07)

За походженням він був слов'янином і жив неподалік Солуня. Був учнем святих слов'янських апостолів Кирила і Методія. Він невпинно працював серед болгарського народу, засновуючи усюди національні школи.

У 893 році Климентій був висвячений на єпископа Охриди. Він заснував в Охриді монастир, який став осередком релігійного життя і культури Болгарії. Перед смертю оселився у монастирі, де помер 916 року.

Св. Климентій був найплодовитішим письменником давньої доби слов'янської літератури. Його називають покровителем Болгарської Церкви і батьком національної культури.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ УСІ ОСОБИ ПОХИЛОГО ВІКУ БУЛИ ПОВНІСТЮ ВИЗНАНІ ЗА СКАРБ, ЦІННИЙ ДЛЯ РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА ЯК У ЗАГАЛЬНОЛЮДСЬКОМУ, ТАК І ДУХОВНОМУ ВИМІРАХ.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ В АФРИЦІ РОЗВИВАЛАСЯ СПРАВЖНЯ БРАТЕРСЬКА СПІВПРАЦЯ МІЖ УСІМА ТИМИ, ЯКІ СПРИЯЮТЬ РОЗВИТКОВІ ХРИСТИЯНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ СУСПІЛЬСТВО УКРАЇНИ ВИКОРІНИЛО БУДЬ-ЯКІ ФОРМИ ХАБАРНИЦТВА У ДЕРЖАВНИХ ТА НЕДЕРЖАВНИХ УСТАНОВАХ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ВЕРЕСЕНЬ — СВ. САМУЇЛ, 2.09 (20.08)

НАМ ПИШУТЬ

На сторінках нашого часопису висловлюють подяки:

Марія зі Стрийського р-ну на Львівщині – Пречистій Діві Марії, Пресвятому Ісусовому Серцю, заступникам св. апостолу Юді Тадею, св. Філомені, блаж. Миколаю Чарнецькому за те, що успішно склала випускні іспити;

Наталя з м. Самбора Львівської обл. – Ісусові Христові, Матері Божій і заступнику св. апостолу Юді Тадею за щасливе вирішення життєвої проблеми;

Надія Смаль з м. Сокаля Львівської обл. – Господеві, Матері Божій Неустанної Помочі, заступникам св. апостолу Юді Тадею, св. Філомені та іншим святим за вислухані молитви, опіку й отримані благодаті;

Тетяна з м. Червонограда на Львівщині – Господеві, Пресвятій Богородиці, заступнику св. апостолу Юді Тадею і блаж. Йосафаті Гордашевській за заступництво і успішну здачу сесії;

Ірина Чайка з м. Львова – св. Антонію Падевському і св. Венедикту за успішну здачу шкільних іспитів.

Віра з м. Львова – св. Антонію Падевському за вислухані прохання.

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Господи, навчи нас молитись" (Лк 11, 1).

Учні бачили, як Ісус молився. Вони були глибоко вражені тим, як Він звертався до Бога: називав Його "Отцем" (пор. Мт 11, 25-26; Мк 14, 36; Лк 22, 42; Лк 10, 21; Ів 17, 1). Інші перед Ним називали Бога тим самим іменем, але на устах Ісуса воно відображало глибоке і взаємне пізнання між ним і Отцем, і це було нове і неповторне пізнання любові й життя, яке лучило їх обох у єдність, якій немає рівної у світі.

Учні також бажали переживати досвід такого ж глибокого і живого спілкування з Богом, яке бачили у своєму Вчителеві. Вони хотіли молитися так, як Він молився, тому просили Його:

"Господи, навчи нас молитись".

Ісус неодноразово говорив Своїм учням про Отця, але зараз, відповідаючи на їхні прохання, об'являє усім нам, що Його Отець є і нашим Отцем: і ми у Дусі Святому можемо кликати Його "Отцем".

Він, навчаючи нас казати "Отче", вчить, що ми є дітьми Божими і показує нам, що ми є взаємно братами і сестрами. Брат поряд зі мною вводить мене у своє особисте спілкування з Богом, скеровує моє життя до Нього, вводить мене у лоно Пресвятої Трійці, дає мені змогу щораз більше ставати одним з нас.

"Господи, навчи нас молитись".

Ісус навчає нас не лише того, як звертатися нам до Отця, але і вказує нам, що ми повинні у Нього просити.

Для того, щоб святилося Його ім'я і прийшло Його Царство, потрібно: щоб Бог дав змогу нам та нашим ближнім пізнати й любити себе і всіх; щоб Він увійшов у нашу історію і заволодів тим, що вже Йому належить; щоб повністю здійснився Його задум любові щодо людства. Ісус навчає нас, щоб ми мали свої власні почуття, ототожнюючи нашу волю з волею Божою, і цілковито довіряли Отцеві. У Того, Який годує небесне птаство, можемо просити щоденного хліба; у Того, Який приймає у Свої обійми блудного сина, можемо просити прощення гріхів; у Того, Який порахував волосся на наших головах, можемо просити про захист від спокуси.

Ось це є прохання, на яке Бог беззаперечно дасть відповідь.Св. Августин пише: "Можемо до Нього звертатися іншими словами, але не можемо просити цілком протилежних речей".

"Господи, навчи нас молитись".

Добре пригадую, як Господь дав мені зрозуміти цілком по-новому, що я маю Отця. Було мені 23 роки. Я ще навчалася. Один священик попросив мене пожертвувати одну годину на день молитви у його намірі. Я запитала його: "Чому не цілий день?". Вражений цією великодушністю, він сказав мені: "Не забувай, що Бог тебе безмежно любить". Ці слова були для мене, як грім з

ясного неба. "Бог мене безмежно любить... Бог мене безмежно любить...". Я постійно про себе повторювала ці слова, повторювала їх моїм товаришкам: "Бог тебе безмежно любить... Бог нас безмежно любить...".

З тієї хвилини я почала зауважувати присутність люблячого Бога повсюди. Він завжди і всюди присутній. Пояснює мені, що усе є любов: те, ким я є і те, що зі мною трапляється; те, чим ми є і те, що стосується нас; те, що я – Його донька, а Він – мій Отець.

Відтоді змінилася і моя молитва. Я вже не маю більше постави, зверненої до Ісуса, а радше моя постава знаходиться поряд з Ним, нашим Братом, і цілковито звернена до Отця. Коли я молюся до Нього словами, яких нас навчив Ісус, то відчуваю, що я не одна працюю для Його Царства: нас двоє, Всемогутній Бог і я. Визнаю Його Отцем також в імені тих, які не знають Отця, благаю Його, щоб Своєю святістю огорнув і просякнув цілу землю, прошу в Нього хліба, прощення і визволення від зла для усіх тих, які проходять через випробування.

Коли події мене турбують і зворушують, то звертаюся з цими турботами до Отця, будучи впевненою, що Він про них подбає. І можу сміливо засвідчити, що́ не пам'ятаю жодної журби, яку я поставила Йому перед Ним, а Він нею не зайнявся. Наш Отець, якщо ми віримо у Його любов, вислуховує нас завжди: як у малих, так і у великих речах.

Намагаймося цього місяця відмовляти "Отче наш", молитву, якої нас навчив сам Ісус, з новим усвідомленням: Бог є нашим Отцем і дбає про нас. Проказуймо цю молитву в імені цілого людства, утверджуючи всесвітнє братерство. Нехай ця молитва стане нашою молитвою з великої букви, бо тоді ми будемо знати, що просимо у Бога те, що найбільше лежить на Його люблячому Серці. Він вислухає кожне наше прохання і заспокоїть нас Своїми дарами. Зробивши це, вільні від усякої журби, зможемо постійно йти дорогою любові.

* * *

"Силкуйтеся ввійти через тісні ворота, багато бо, кажу вам, силкуватимуться ввійти, але не зможуть" (Лк 13, 24).

Неодноразово Ісус порівнював Небо з весільною гостиною, точніше з родиною, яка зібралася навколо святкового столу. У людському житті навряд чи є більш кращі й незабутні хвилини від цих. Проте скільки людей ввійдуть до Неба, скільки з них матимуть місце у "весільній світлиці"?

З таким запитанням звернувся до Ісуса хтось із Його сучасників: "Господи, чи мало буде тих, що спасуться?" (Лк 13, 23). Ісус, подібно як це зробив одного разу, не зупиняється на дискусії, але дає йому самому нагоду зрозуміти і вирішити, закликаючи його ввійти до дому Божого.

Однак це нелегко. Двері, через які слід увійти, дуже вузькі й відчинені протягом дуже короткого часу. Для того, щоб наслідувати Ісуса, слід знехтувати самим собою, відректися речей і осіб (хоча б у духовний спосіб). Крім цього необхідно нести власний хрест, як це чинив Він сам. Ця стежина справді важка, але всі ми з вдячністю можемо прямувати по ній.

"Силкуйтеся ввійти через тісні ворота, багато бо, кажу вам, силкуватимуться ввійти, але не зможуть".

Значно легше пройти через "просторі двері" і йти "розлогою дорогою", але вона веде на "погибель" (пор. Мт 7, 13). У секуляризованому світі, насиченому матеріалізмом, споживацькою ментальністю, гедонізмом *(непоміркованим бажанням насолоди – прим. ред.)*, пусткою, марнославством, насильством усе

здається дозволеним. Люди намагаються задовольнити свої потреби, поступаючись перед кожним компромісом, щоб тільки осягнути щастя.

Однак ми знаємо, що правдиве щастя можна осягнути тільки шляхом любові, відречення ж є необхідною умовою, щоб любити. Зерно мусить завмерти, щоб принести добрі плоди. Необхідно померти, щоб жити. Це закон Ісуса, Його парадокс.

Поширена у світі ментальність затоплює нас, як бурхлива вода, що виходить під час повені за береги. Ми повинні навчитися плисти проти течії: відректися, наприклад, жадоби посідання, постійного антагонізму, очорнювання противника. Нам слід намагатися чесно і жертвенно виконувати власну працю, не наражаючи на небезпеку інтереси інших; вміти розрізняти добро від зла в тому, що можемо бачити на телеекранах або прочитати у газетах тощо.

"Силкуйтеся ввійти через тісні ворота, багато бо, кажу вам, силкуватимуться ввійти, але не зможуть".

Хто пускається у вир легкого життя і не має відваги стати такою людиною, як це пропонує Ісус, на того чекає сумне майбутнє. Про це також мовиться у св. Євангелії. Ісус говорить нам про страшний біль тих, які стоятимуть перед зачиненими дверима. У цій ситуації недостатньо буде хвалитися своєю релігійною приналежністю чи покликатися на своє традиційне християнство. Даремно буде говорити: "Ми їли й пили перед Тобою..." (Лк 13, 26). Спасіння не є заздалегідь запевненим для усіх.

Прикро буде почути: "Не знаю вас, звідкіля ви" (Лк 13, 25). Це будуть самотність, відчай і відсутність стосунків, прикрі закиди сумління з приводу того, що можна було любити, але вже більше немає цієї можливості любити. Буде постійна мука, яка ніколи не закінчиться, буде "плач і скрегіт зубів" (Лк 13, 28).

Ісус перестерігає нас, тому що бажає нам добра. Він не зачиняє перед нами двері, але ми можемо закритися на Його любов. Ісус шанує нашу свободу.

"Силкуйтеся ввійти через тісні ворота, багато бо, кажу вам, силкуватимуться ввійти, але не зможуть".

Якщо широкі двері ведуть до провалля, то вузькі двері відкриваються для правдивого щастя. Після кожної зими настає весна. Так, без жодного сумніву ми мусимо жити з великою готовністю відречення, як вимагає св. Євангеліє, і щодня нести власний хрест. Якщо будемо терпіти з любов'ю, у єдності з Ісусом, Який прийняв на Себе кожне наше терпіння, то переживатимемо передчасний рай тут, на землі.

Так сталося і з Робертом, який був присутній на останньому судовому засіданні супроти чоловіка, що чотири роки тому був причиною смерті його батька. Він розповідав, що після винесення вироку винуватець разом із батьком і своєю дружиною виглядав дуже пригнобленим. У той момент Роберт подумав: "Я міг би підійти до цієї людини, перемагаючи у собі гординю, яка каже мені не робити цього; я міг би дозволити йому відчути моє співчуття до нього".

Однак його сестра сказала: "Вони повинні вибачитися перед нами...". Все ж таки Роберт переконав її і вони підійшли до людей, які завдали їм болю. Він мовив до них: "Якщо вам це принесе полегшення на душі, то знайте, що ми не маємо до вас жодних претензій". Після цього вони міцно потиснули один одному руки. Роберт сказав мені: "Я відчув, як щастя переповнило моє серце, бо я не втратив нагоду співчувати з чужим болем, забуваючи про свій власний біль".

К'яра ЛЮБІК

Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

ПЕРШЕНСТВО І НЕПОМИЛЬНІСТЬ ПАПИ РИМСЬКОГО

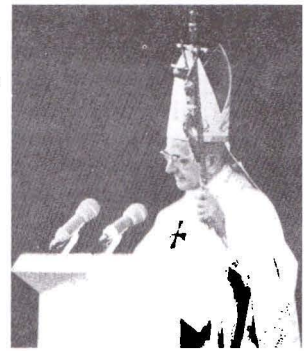

Ісус Христос у св. Євангелії закликає нас пізнавати правду, яка визволяє (пор. Ів 8, 32). Він свідчить про Себе: "Я — дорога, правда і життя" (Ів 14, 6), а на іншому місці: "Істинно, істинно кажу: Ми говоримо про те, що знаємо, а свідчимо про те, що бачили..." (пор. Ів 3, 11). Отож, Христос проголошує себе носієм і авторитетним свідком істини. Чимало людей у цьому сумнівається, подібно до Пилата (пор. Ів 18, 38).

Питання, хто є ґарантом істини на землі, постійно поставало перед людьми всіх часів. Після довгих розмірковувань про авторитет, який ґарантує істину в Церкві, богослови зупинилися на словах, які Христос сказав до апостола Петра: "І Я тобі заявляю, що ти — Петро (скеля), і Я на цій скелі збудую Мою Церкву й пекельні сили її не подолають. І Я дам тобі ключі Царства Небесного, і що ти на землі зв'яжеш, те буде зв'язане на небі; і що ти на землі розв'яжеш, те буде розв'язане й на небі" (пор. Мт 16,18-19).

Христос, Який сам є головою Свого містичного тіла – Церкви, — дає владу Петрові, як особі, що Його заступатиме на землі й стане видимим головою Церкви. Ця влада направду велика, бо від неї залежать і самі Небеса! Це правда, що подібну владу Христос дав також іншим учням: "Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі" (пор. Мт 18, 18), однак, тільки Петрові дає ключі від Царства Небесного (пор. Мт 16, 19).

З огляду на це, Католицька Церква на Першому Ватиканському соборі 1871 року проголосила догму про верховний авторитет всіх законних наступників св. апостола Петра на Римському Престолі, тобто про першенство Папи над всіма єпископами світу і його непомильність у питаннях віри і моралі. Заперечуючи сумніви й критики недоброзичливців, Другий Ватиканський Собор підтвердив цю догму, а новий Катехизм Католицької Церкви підкреслює, що непомильність Папи випливає з віри у непомильність самої Церкви.

Пастирська місія Учительського Служіння покликана пильнувати, щоб Божий народ перебував у правді, яка визволяє. Для виконання цього служіння Христос дав Петрові і його наступникам харизму (дар) непомильності у справах віри і моралі.

Цю непомильність силою самого свого служіння посідає Римський Архиєрей, голова Собору єпископів. Він, як Верховний Пастир і Учитель усіх вірних, якому доручено утверджувати своїх братів у вірі, оголошує вирішальним актом учення, що стосується віри і моралі (пор. ККЦ 890-891). Папа є непомильним тільки тоді, коли він офіційно, тобто ex cathedra пише або виголошує якусь правду в питаннях віри й моралі для цілої Церкви.

Отож, вірні Католицької Церкви не мають жодних сумнівів у тому, що Папа є видимим знаком і ґарантом об'явленої нам Богом істини, необхідної для спасіння.

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЗАСІДАННЯ ДВОХ СИНОДІВ ЄПИСКОПІВ УГКЦ

1-5 червня 2004 року в Римі відбувся **Постійний синод єпископів УГКЦ**, на якому учасники розглянули питання щодо підготовки Синоду єпископів нашої Церкви (він відбудеться у жовтні цього року в Києві) і вирішення нагальних проблем, які були на денному порядку цього Синоду.

Окрім того члени Синоду обговорили зі Святішим Отцем і працівниками Конгрегації для Східних Церков важливе питання про повний юридично-церковний устрій УГКЦ (підтвердження патріархату), а з кардиналом Вальтером Каспером і представниками Папської ради для єдності Церков розглянули актуальні екуменічні питання в Україні.

• • •

8-9 червня 2004 року у м. Яремче на Івано-Франківщині в монастирі монахів Студійського Уставу відбулася **23-я сесія Синоду єпископів Києво-Галицької Митрополії УГКЦ.** У робочих засіданнях взяли участь 15 владик УГКЦ, які діють на території України.

Особливу увагу учасники Синоду присвятили приготуванню душпастирського плану Митрополії і питанню християнського виховання у загальноосвітніх школах.

З огляду на специфіку теперішньої суспільної ситуації в Україні владики постановили: не дозволяти священикам балотуватися до державних органів влади всіх рівнів; надати священикам дозвіл балотуватися до органів місцевого самоврядування з дозволу місцевого єпарха (екзарха); заборонити священикам балотуватися до органів місцевого самоврядування від будь-якої політичної партії.

24-ту сесію Синоду заплановано провести у вересні цього року.

ЕКСКОМУНІКОВАНО ОТЦЯ ВАСИЛЯ КОВПАКА

7 червня 2004 року Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар видав декрет про виконання вироку Міжепархіального (церковного) трибуналу в справі карного процесу над **о. Василем Ковпаком**.

Цей вирок був винесений на основі того, що о. Василь, будучи священиком Львівської архиєпархії, **тісно співпрацював з єпископом Бернардом Феле, нез'єднаним з Апостольським престолом**, тобто підпорядкувався під його юрисдикцію. Разом з цим владикою він заснував без благословення Глави УГКЦ семінарію, Братство священномученика Йосафата, жіночий монастир та інші незаконні інституції.

Він грубо порушив канони Східної Церкви і таким чином стягнув на себе церковну кару – **велику екскомуніку**, тобто йому заборонено приймати і уділяти Святі Тайни, виконувати треби, церковні служби і займати церковні посади (ККСЦ 1430-1431). Священнослужителям УГКЦ невільно з ним співслужити і допускати його до будь-яких священнодійств у своїх храмах.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

Від редакції. *Молімося, щоб о. Василь, зрозумівши свою провину, усунув причини, заради яких стягнув на себе екскомуніку, і покірно попросив Главу УГКЦ про зняття цієї найважчої з церковних кар.*

П'ЯТЬ НОВОЄЄРЕЇВ ВАСИЛІЯН

У Гошівському василіянському монастирі 30 травня 2004 року відбулися священичі свячення трьох дияконів Василіянського Чину, які уділив єпископ-ординарій Івано-Франківський Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ.

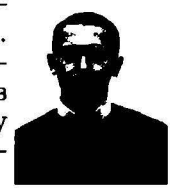

Новоієрей Йоаким Ярослав Ковальчук, ЧСВВ народився 27 жовтня 1975 року у м. Львові. Має брата і сестру. Здобув фах монтажника радіоапаратури у ПТУ №29. До Василіянського Чину вступив 26 серпня 1995 року, перші обіти склав через два роки, а вічні – 22 червня 2003 року. 9 січня 2004 року висвячений на диякона. У 1998–2004 роках навчався на філософсько-богословському факультеті у Варшаві (Польща).

Новоієрей Тадей Дмитро Виксюк, ЧСВВ народився 7 березня 1971 року в м. Яремче на Івано-Франківщині. Має шість братів і дві сестри. Здобув фах слюсара-складальника радіоапаратури в ПТУ №4. До Василіянського Чину вступив 1 листопада 1995 року, перші обіти склав 28 вересня 1998 року, а вічні – 15 червня 2003 року. Дияконські свячення прийняв 5 жовтня 2003 року. У 1998–2004 роках навчався на філософсько-богословському факультеті у Перемишлі (Польща).

Новоієрей Юрій Іван Романишин, ЧСВВ народився 19 січня 1972 року в с. Ожидів Буського р-ну на Львівщині. Має брата. У Кременецькому лісотехнікумі здобув фах техніка-технолога. До Василіянського Чину вступив 22 січня 1995 року, перші обіти склав 28 серпня 1997 року, а вічні – 19 серпня 2003 року. Висвячений на диякона 9 січня 2004 року. У 1998–2004 роках навчався на філософсько-богословському факультеті у Перемишлі.

6 червня цього року урочистості з нагоди священичих свячень відбулися у василіянському монастирі в Бучачі, де єпископ-ординарій Бучацький Іриней Білик, ЧСВВ висвятив на священика ***диякона Веніямина Володимира Чернегу, ЧСВВ.***

Новоієрей народився 21 липня 1977 року в с. Ланівці Борщівського р-ну на Тернопільщині. Має чотирьох братів. До Василіянського Чину вступив 30 серпня 1994 року, перші обіти склав через два роки, а вічні – 27 травня 2001 року. На диякона висвячений 20 квітня 2003 року. У 1998–2004 роках навчався на філософсько-богословському факультеті у Варшаві.

20 червня цього року владика Іриней Білик, ЧСВВ рукоположив на священика ***диякона Веніямина Івана Довганича, ЧСВВ*** *у Боронявському василіянському монастирі.*

Новоієрей народився 9 грудня 1978 року у с. Драгово Хустського р-ну на Закарпатті. Має брата і сестру. Після закінчення середньої школи вступив до Василіянського Чину. Перші обіти склав 15 червня 1997 року, а вічні – 23 червня 2002 року. Висвячений на диякона 4 травня 2003 року. У 1998–2004 роках навчався на філософсько-богословському факультеті у Варшаві.

Радіймо, що п'ять дияконів ЧСВВ стали "священиками повіки за чином Мелхіседека", дякуймо за це Богові й випрошуймо в Нього щедрих благодатей і благословення для них на многії і благії літа!

ОБЛЕЧИНИ У ДВОХ НОВІЦІЯТАХ

У Малоберезнянському василіянському монастирі 30 травня 2004 року вже вкотре було урочисто відзначено храмовий празник Зіслання Святого Духа. Архиєрейську св. Літургію відслужив Кир Мілан Шашік, Апостольський адміністратор Мукачівської єпархії.

Під час Служби Божої сім кандидатів облеклися у монашу рясу і розпочали новіціятське випробування у Василіянському Чині. Обряд облечин провів о. Віктор Батіг, ЧСВВ, маґістр новіціяту в Малому Березному.

Урочиста подія відбулася 13 червня цього року також і в Крехівському василіянському монастирі на празник Пресвятої Євхаристії. Шістнадцять кандидатів облеклися у василіянську монашу рясу, поповнивши Крехівський новіціят. Обряд облечин здійснив о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, соцій Крехівського новіціяту.

Редакція "Місіонаря" бажає новикам обох василіянських новіціятів витривало і впевнено йти дорогою монашого покликання!

НА БАТЬКІВЩИНІ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

28 травня цього року з нагоди дня вступу Митрополита Андрея Шептицького до монастиря в Добромилі відбулися святкування у с. Прилбичі Яворівського р-ну на Львівщині. З'їхалося на це свято чимало монахів і монахинь різних Чинів та Згромаджень, аби віддати шану уродженцеві цього миловидного краю.

У Прилбичах ієромонахи відслужили панахиду біля гробівця Митрополитових батьків. Потім на подвір'ї церкви блаж. Климентія Шептицького, де парохом є о. Богдан Радюк, с. Маргарета Гутник, ЧСВВ, Провінційна настоятелька, мала коротке вступне слово. Божественну Літургію очолив о. Мартин Хабурський, ЧСВВ, під час якої співали брати Василіяни.

Після Служби Божої о. Ярослав Приріз, ЧНІ у своїй проповіді наголосив на глибокій духовності Слуги Божого Андрея, яка була підставою усіх його вчинків і намірів. Пополудні сестри Василіянки співали акафіст до Матері Божої, після якого слово мав о. Севастіян Дмитрух, Студійського Уставу, який висвітлив основні моменти з життя Митрополита.

Незважаючи на те, що у Прилбичах православні за кількістю переважають католиків, пам'ять про Митрополита Андрея не гасне.

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

У ПІДГІРЦЯХ ЩЕ ОДНА ЦЕРКВА

Село Підгірці Бродівського р-ну на Львівщині славиться не лише давнім василіянським монастирем, а й старовинним замком, неподалік якого донедавна стояв пусткою римо-католицький костел. Місцева влада передала його в орендне користування отцям Василіянам.

20 червня цього року з цієї нагоди у згаданому храмі була відслужена урочиста Архиєрейська св. Літургія, яку очолив Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар. З ним співслужили ігумен василіянського монастиря у Підгірцях о. Роман Шелепко, ЧСВВ, інші отці Василіяни та місцеві священики УГКЦ. Гарно співав дитячий хор "Херувими" зі Львова.

АПОСТОЛ МИЛОСЕРДЯ

16 травня 2004 року на площі св. Петра у Ватикані Папа Іван Павло II проголосив святими шістьох блаженних, серед них італійського ієромонаха Луїджі Оріоне. Автор цих рядків у рамках цієї канонізації побував в Італії і ділиться з вами інформацією про цього священика та враженнями від зустрічі з його духовними синами – отцями монашого Згромадження Оріоністів (Малої Справи Божого Провидіння).

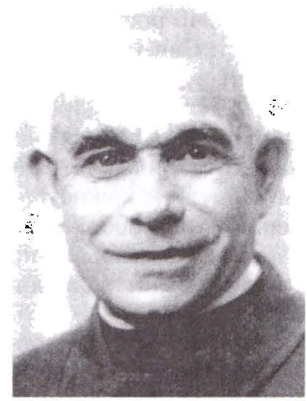

Отці Оріоністи мають перед своїми очима світлий приклад священика, якого Папа Іван Павло II під час беатифікації у 1980 році назвав "однією з визначних постатей у 20 столітті", охарактеризувавши його життя і діяльність як "дивний і геніальний приклад християнського милосердя".

Цей ієромонах скромно називав себе "Богоносцем". Він прожив складне і драматичне, але правдиве християнське життя. У всіх своїх починаннях постійно відчував опіку Матері Божої. Цей святий працював для того, щоб "дати Христа народові" й привести його до Христа та Церкви. Він писав в одному зі своїх численних творів: "Не бачити і не любити нічого в світі, крім душ наших братів. Душ маленьких, душ бідних, душ грішників, душ праведників, тих душ, які зійшли з доброї дороги і тих, які каються, ... душ, що противляться волі Божій, душ, що не визнають св. Христову Церкву, ... душ, які терплять від болів".

Св. Луїджі Оріоне народився 23 червня 1872 року в убогій родині в містечку Понтекурона (Італія). З перших років життя пізнав убогість і надзвичайно любив молитися. Будучи ще хлопцем, дуже мріяв стати священиком. Проживав якийсь час у монастирі отців Францисканців у Вогері, але після важкої хвороби змушений повернутися додому. Згодом навчався в ораторії св. Івана Боско *(дім молитви і праці – прим. ред.)*, який вплинув на його вибір життя. У 20-річному віці, навчаючись у семінарії у Тортоні, згуртував першу спільноту з бідних хлопців.

У 1895 році Луїджі Оріоне висвятили на священика. Навколо нього згуртувалися священики та молодь, які постановили разом з ним працювати для бідних людей. Вони стали першими членами майбутнього Згромадження Малої Справи Божого Провидіння. Щира молитва, віра в Боже Провидіння, послух церковній ієрархії – ось такі були основні підвалини нового релігійного руху маленької, але жертвенної громади. Три гасла: "Душі! Душі!", "Ісус, Папа, душі, Марія", "основувати все у Христі" виражали їхні ідеали.

Сьогодні члени цієї монашої спільноти, які, подібно до отців Василіян, складають четвертий обіт "особливої вірності Папі", служать Богові у дванадцяти країнах Європи, восьми – обох Америк, семи – африканських і трьох – азійських держав.

Луїджі Оріоне писав: "Як відкрити народу Христа? Милосердям! Як зробити, щоб народ любив Христа? Милосердям! Милосердям, що стає жертвоприношенням, але яке перемагає, – милосердям, що об'єднує і збирає кожну

річ у Христі". У 1915 році він заснував Згромадження Малих Сестер Місіонерок Милосердя, які складають, окрім трьох обітів чистоти, убогості й послуху, ще четвертий обіт "милосердя".

У 1940 році о. Луїджі Оріоне помер в італійському місті Сан-Ремо в опінії святості. Похований у Тортоні в збудованому ним величному соборі "Мадонна делла Ґуардія" (Пресвятої Богородиці Заступниці й Покровительки). Ця святиня, на якій розміщена чотирнадцятиметрова статуя Матері Божої, не може залишити байдужим кожного, хто переступить її поріг. Численні вотиу соборі засвідчують про велику побожність народу. У підвальних приміщеннях храму є багато фотографій з життя і апостольської діяльності св. Луїджі Оріоне.

У Тортоні ми побували у каплиці монастиря Сліпих Сестер Сакраментинок, де молилися біля двадцяти незрячих монахинь переважно старшого віку. Це монаше Згромадження св. Оріоне заснував у 1927 році, кажучи: "Спасіння душ здійснюється на колінах краще, ніж усім іншим". Ці монахині, окрім того, що моляться, виконують також різні ручні роботи.

Св. Луїджі Оріоне бажав, аби у його спільнотах працювали люди з цілого світу й обрав за основне гасло Малої Справи Божого Провидіння слова св. апостола Павла: "Об'єднати всіх у Христі" (Еф 1, 10). У цьому ми переконались під час урочистостей з нагоди канонізації блаж. Луїджі Оріоне, коли на сцені залу Папи Павла VI у Ватикані під бурхливі оплески співали і танцювали діти різного кольору шкіри. Це також свідчило про те, що апостольський динамізм св. Луїджі Оріоне досягнув багатьох країн світу.

Найбільше ми мали змогу пізнати духовність цього Згромадження у містечку Вогера. У місцевій церкві св. Петра ми молилися на спільній Божественній Літургії з численно зібраними місцевими парафіянами, які дуже почитають св. Луїджі Оріоне. У цьому містечку є чимало покликань до богопосвяченого життя, адже сама побожна атмосфера на парафії вже віддавна цьому сприяє. У парафіяльному будинку, колишньому монастирі Францисканців, розміщений фотоархів і різні публікації про цього святого.

Величні діла "апостола милосердя і покровителя бідних" продовжили члени заснованих ним монаших Згромаджень: Мала Справа Божого Провидіння, Малі Сестри Місіонерки Милосердя, Сліпі Сестри Сакраментинки, Пустельники Божого Провидіння св. Альберта, а також члени мирянського оріоністського руху, які намагаються керуватися у своєму житті заповітом свого засновника: "Бачити і чути Христа у людях".

Отці Оріоністи та інші члени монаших спільнот, заснованих св. Луїджі Оріоне, постали перед нами тими богопосвяченими особами, які намагаються жити закликом свого великого засновника: "Душі! Душі! Душі!", — і вести їх до тієї спокійної пристані, яка називається "спасінням".

Ігор СКЛЕНАР

КОРІНЬ НЕВІРСТВА

Нерідко зустрічаємо людей, які властиво не вірять, а релігійні практики виконують отак "про людське око", яке, як наш Тарас мовить, гляне в їхню душу глибоко, глибоко...

От їхав я одного разу через бразилійське село з кропилом. Українські хати у цій місцевості досить віддалені одна від одної. По дорозі розмовляємо з візником про різні речі, та ось минаємо одну садибу, та біля неї не зупиняємось. Запитую: "А хто тут живе?". А мій співрозмовник мені відповідає: "Та наш чоловік...". "І що ж?" – питаю його далі. А він тоді просто заявляє: "Та що нам з нього, а хто його коли в церкві бачив... Отакий собі нікчема...".

Отже, "ходити до церкви" – це видима легітимація або свого роду "паспорт" християнина. Приходить він до храму на св. Літургії у неділі й свята, то все гаразд, а коли його там не видно, або коли з'являється тільки тоді, коли паску чи воду святити треба, то такий вірний гірше невірного... Так вважають люди і, як правило, у більшості випадків мають рацію, бо є і такі, що до церкви ходять задля людського ока.

Коли ми пригадаємо собі заповіді Божі, то бачимо, що Господь у Своїй третій заповіді наказує день святий святкувати. А св. Церква вже пояснює нам, як виконувати оте "святкувати": слід ходити до церкви на Божественну Літургію або, коли її немає, то на Утреню, Вечірню чи молебень, або навіть і недільні збори вірних.

В Аргентині і Бразилії існує багато громад, а священиків не так вже й багато, тому більшість вірних, коли немає відправи зі священиком, то самі збираються і мають якесь своє набоженство. Були такі випадки, що коли я випадково приїхав до села і побачив велику кількість людей на молитві, то гадав, що це якийсь священик прибув на хутір.

Якщо людина не приходить на недільні відправи і до того ж ще з лінивства, то щоразу важко грішить проти обов'язку почитання Бога і визнання своєї віри в Ісуса Христа. Бо коли ми йдемо до церкви, то кожен бачить, що ми не відрікаємося Ісуса, тож і Він не відречеться нас колись перед Своїм Небесним Отцем і святими ангелами (пор. Лк 12, 8-9). Тим же, які цього такого милого способу любити Бога не виконують, дуже важко буде попасти до неба.

Ті християни, які перестали виконувати недільні обов'язки та й приступати до Святих Тайн, скоро потрапляли на сумну дорогу. У життєписі св. Василія Великого розповідається про одну жінку, що покинула свого законного чоловіка й пішла за розпусним молодцем, який мав нещастя записати свою душу бісові. Завдяки молитві святого і вірних відібрано було від сатани рукопис цього запису. І коли запитав наш святий отець, чому та жінка попала в тенета диявола, то отримав таку відповідь: "Не приступала до Святих Тайн".

Св. Василій каже, що хто занедбує обов'язок ходити до церкви, той поволі скотиться вниз, втрачаючи врешті віру в Бога. І навпаки: якщо людина була невіруючою, але почала відвідувати храм Божий, то навертається і стає віруючою. Отож, не дозвольмо, щоб у нас проріс лихий корінь невірства, який полягає у занедбуванні молитви.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

СВЯТА ТАЙНА ПОКАЯННЯ (2)

Св. Церква встановила для вірних п'ять умов доброї сповіді, які ми коротко розглянемо у цій статті.

Іспит сумління*

Перш, ніж приступити до сповіді, людина повинна зробити іспит сумління. Коли вона на самоті аналізує своє життя і застановляється над своїми вчинками, то краще усвідомлює свої гріхи і більш рішуче бажає їх ніколи не чинити.

Іспит сумління слід починати молитвою-проханням до Бога, щоб Він просвітив пам'ять, допоміг пригадати й проаналізувати гріхи, скоєні від часу останньої сповіді словом, думкою і ділом, а також усвідомити причину, задля чого деякі гріхи часто повторюються. Під час іспиту сумління слід уникати двох крайностей: недбалості й скрупульозності.

Недбалість з'являється тоді, коли, як у народі кажуть, людина "ковтає верблюдів", говорячи: "Це не так страшно, інші люди роблять набагато страшніші гріхи; я нікого не вбив, не згвалтував тощо". Скрупульозність же виникає тоді, коли каянник "цідить комарів", задля чого потрапляє у панічний, депресивний стан, тому що бачить гріхи там, де їх насправді немає. Отож, людина повинна знайти золоту середину між недбалістю і скрупульозністю.

Жаль за гріхи

Св. Церква навчає, що існує досконалий і недосконалий жаль. Однак багато людей більше лякаються кари за гріхи, ніж жаліють, що зневажили ними люблячого Бога *(це недосконалий жаль)*. Добрі християни повинні більше жаліти, що образили Господа і своїх ближніх, а не боятися Його справедливого покарання *(це досконалий жаль)*. Слід сказати, що до прощення гріхів у сповіді людині вистачає розбудити у собі й недосконалий жаль.

Жаль за гріхи – це біль душі, ненависть до гріха і тверде рішення більше вже не грішити. Не раз бачимо, як дитина, котра образила матір, побачивши на материнському обличчі сльози, відчуває жаль і хоче якось загладити свою провину. Отак і ми щось подібне повинні відчувати перед сповіддю: щирий жаль, біль і неспокій за всі гріхи, якими ображали Небесного Отця.

Людина щиро кається, коли усвідомлює, що гріх – це найбільше нещастя, яке могло її спіткати. Жаль за гріхи – це не тільки докір людини собі самій, але вимога, щоб вона зрозуміла в глибині своєї душі, що провинилася супроти Бога, зневажила Його зі своєї вини, а не з чужої, а також образила, згіршила чи скривдила свого ближнього.

Жаль за гріхи є завжди виявом нашої віри, завдяки якій ми відчуваємо, що своїми гріхами порушили добрі відносини з Богом, і є необхідним для прощення гріхів, бо без нього сповідь є недійсною. Він включає також обов'язок надолужити заподіяну своєму ближньому моральну або матеріальну кривду.

Святі Отці Церкви закликають нас до сліз покаяння. Св. Іван Золотоустий каже: "І ти заплач над своїм гріхом, але заплач так гірко, як Петро. Нехай твої сльози вийдуть з глибини душі". Тут не йдеться про зовнішні сльози, але про внутрішні ридання. Св. Кирило Олександрійський говорить: "Перед Богом немає непрощеного гріха для тих, що щиро каються". А св. апостол Павло запевнює: "Смуток задля Бога чинить спасенне каяття" (1 Кор 2, 10).

---

* *Про іспит сумління, як засіб до святості, ми детально писали у ч. 3 за 2004 р.*

Постанова поправи

Ісус Христос прощав людям гріхи, навіть дуже великі, але завжди наголошував: "Не гріши більше...". Після розрішення у сповіді кожна віруюча людина повинна виправлятись зі своїх пороків. Ясно, що з одного тільки вислову жалю і постанови поправи грішник не стане святим, але цей процес виправлення з гіршого на краще повинен тривати не вряди-годи, кілька днів після кожної сповіді, а протягом усього життя.

Постанова поправи включає рішення людини уникати гріха і будь-якої нагоди до нього, намагаючись усіма засобами, які пропонує св. Церква, поправити своє життя. Мова тут іде про конкретну поведінку людини, відчутну її зміну на кращу, ніж вона була до часу сповіді.

Наймогутнішим засобом поправи нашого життя є часте приймання св. Причастя. Через нього Господь у невидимий спосіб вливає у наші душі Свою могутню силу, завдяки якій ми можемо побороти усі спокуси до гріха. Докладання зусиль до уникнення гріха і опір спокусам – це найкращий доказ того, що людина дійсно хоче поправитися, навіть якщо вона не має твердої впевненості в тому, що знову не впаде у гріх.

Людина повинна мужньо і рішуче бажати витривати на добрій дорозі, тому не сміє на запитання священика, чи вона обіцяє поправитися, говорити: "Не можу цього обіцяти, бо, може, знову згрішу". Бог знає, що людина слабка, але Він же і сказав: "Не гріши більше, щоб щось гірше тобі не сталось" (Ів 5, 14).

Визнання гріхів перед священиком у сповіді

Св. Сповідь є могутнім засобом для нашого освячення. Християни не повинні жити у грісі, тому повинні приступати до сповіді кожного разу, коли відчувають закиди сумління, а не чекати Великодня.

Нерідко можемо почути запитання: "Чому потрібно визнавати свої гріхи перед священиком? Невже Господь не почує мого розкаяння без того, щоб говорити перед сповідником свої гріхи?". Сам Ісус Христос сказав Своїм апостолам: "Усе, що ви зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі, і все, що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі" (Мт 18, 18). А у день Свого воскресіння Божественний Спаситель наділив апостолів Своєю владою, кажучи: "Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи — відпустяться їм, кому ж затримаєте — затримаються" (Ів 20, 22-23).

Хоча Господь чує нас у кожному місці нашого перебування, все ж таки слід прийти і висповідатися у священика чи єпископа, бо вони одні в світі мають владу прощати навіть найважчі гріхи, але при умові, що людина щиро кається і бажає поправитися зі свого грішного життя. Сповідь перед священиком є необхідною, щоб отримати в Бога прощення наших гріхів.

Отож, не стидаймося сповідатися, бо слід соромитися тільки грішити. Прийдімо до сповіді, визнаймо перед священиком свої гріхи і щиро жаліймо за них, а отримаємо від Господа прощення усіх наших "прогрішень, вольних і невольних".

Виконання накладеної покути

Митрополит Петро Могила наголошував, що покута може мати виміри молитви, милостині, посту, поклонів і паломництва до святих місць. У наш час вона зводиться переважно до відмолювання певних молитов. На початках християнства покута була публічною і довготривалою (навіть декілька років), нині ж вона, як і сповідь, є таємною.

Перед тим, як дати розрішення, священик чи єпископ накладає на каянника покуту, що є лише крихітним надолуженням Богові за скоєний гріх. Можемо з

певністю сказати, що покута допомагає людині, яка сповідається, поправитися і змінитися на краще.

У сповіді священик виступає як суддя і лікар, який до відповідної духовної недуги приписує ліки. Наприклад, якщо людина скупа, то за покуту священик може наказати їй дати потребуючому милостиню; якщо ж вона лінива до молитви, то покутою може мати щоденне відмовляння певних молитов. Коли людина ретельно виконуватиме накладену на неї покуту, то є надія, що вона відчує радість від діла милосердя чи молитви.

Отож, намагаймося виконати всі згадані умови доброї сповіді, щоб вона, яка є могутнім засобом до нашого освячення, стала корисною для нашого духовного зростання на шляху до неба.

о. Ігор ЯЦІВ

УКРАЇНСЬКИЙ ВІДДІЛ ВАТИКАНСЬКОГО РАДІО

Радіо Ватикану урочисто відкрилося 12 лютого 1931 року. Засновником був Папа Пій XI, який у 1929 році ініціював та обґрунтував необхідність його заснування. До його будівництва Святіший Отець запросив фізика і винахідника світової слави, лауреата Нобелівської премії Гульєльмо Марконі (1874–1937), котрий впорався зі своїм завданням менше, ніж за два роки, категорично відмовившись від будь-якої винагороди за свою працю. Загальне керівництво Папським Радіо було доручене отцям Єзуїтам (Товариство Ісусове).

Спочатку Ватиканське Радіо транслювало програми в двох мовах – латинській та італійській. Однак кількість мов поступово зростала, і вже до 1939 року програми цього Радіо виходили в ефір на п'яти мовах.

Точна дата заснування українського відділу Радіо Ватикану не визначена. Відомо лише, що пізньої осені 1939 року до Апостольської Столиці прибув посланець від Глави УГКЦ Митрополита Андрея Шептицького. В такий спосіб Папа Пій XII отримав правдиву інформацію щодо наслідків "визволення" більшовиками західноукраїнських земель та низку прохань від вірних на тоді вже окупованих комуністами територіях. Понтифік одразу звернув увагу на прохання Митрополита Андрея, щоби без зволікань започаткувати трансляцію радіопередач українською мовою.

Після відповідного розпорядження Святішого Отця вже наприкінці того ж 1939 року було засновано український відділ Ватиканського Радіо. Таким чином українська мова стала шостою серед сьогодні шістдесяти мов Радіо. Цим відділом почали опікуватись отці Чину св. Василія Великого, і це вони роблять до сьогодні. Першим директором українського відділу став о. Михайло Ваврик, ЧСВВ, а першим диктором – студент-богослов Гавриїл Букатко (згодом єпископ Крижевецької єпархії).

Наступниками першого директора були отці Василіяни: Микола Когут, Ісидор Патрило (нині вислужений протоархимандрит Василіянського Чину), Володимир Ковалик, Мелетій Войнар, Атанасій Великий, Родіон Головацький, Климентій Корчагін. Серед заслужених співробітників слід назвати Блаженнішого Мирослава кардинала Любачівського, владик Мирослава Марусина (за-

раз вислужений секретар Східної Конгрегації), Софрона Мудрого, Юрія Джуджара. До речі, кардинал Любачівський у Ватикані не лише відправляв Божественні Літургії та виголошував проповіді, котрі транслювались в ефірі, але його голос навіть звучав позивними українського відділу Ватиканського Радіо.

Український відділ ішов шляхом повільного розвитку – від однієї півгодинної радіопередачі на тиждень до щоденного ефіру. Поступово обсяг щоденного радіомовлення досягнув сорока хвилин на день.

Після Другої світової війни збулись найгірші прогнози щодо майбутньої долі УГКЦ. Заборонена комуністичним режимом, але не знищена, вона продовжила своє служіння у підпіллі. Ця трагічна доба породила нову концепцію євангелізації та апостоляту.

На світлині: визначний директор українського відділу Ватиканського Радіо о. Атанасій Великий, ЧСВВ.

Професор Карлтонського університету (Канада) Богдан Боцюрків у своїй праці "Українська Греко-Католицька Церква в катакомбах (1946-1989)" зазначив: "Українська католицька Літургія, яку передавало Радіо Ватикану, допомагала заповнити порожнечу *(спричинену забороною Богослужінь та іншої діяльності УГКЦ – прим. ред.)*, і з часом ці радіопередачі, які звичайно не заглушувано, ставали доступними дедалі більшому числу віруючих".

Слушною також є цитата з праці "Історія Христової Церкви в Україні" архиєпископа Харківського і Полтавського УАПЦ Ігоря Ісіченка: "Практикувалось також спільне слухання радіотрансляції Служби Божої з Ватикану. Зібравшись на приватному помешканні, вірні запалювали свічки, співали разом з хором, відповідали на заклики священика. Вислухавши молитву благословення плодів, верби, свічок тощо, кропили свяченою водою освячувані речі". Для сотень тисяч вірних слухання радіотрансляцій Ватиканським Радіо Служби Божої, яку зазвичай відправляли отці Василіяни, було єдиною можливістю взяти участь у Богослуженні.

Св. Літургія і проповідь з каплиці при Ватиканському Радіо до сьогодні транслюється щонеділі та у святкові дні, однак, тільки цим тематика програм українського відділу не обмежується. Щоденні програми – це насамперед матеріали релігійного змісту, зокрема інформаційні та культурні: повідомлення про діяльність Папи, життя Католицької Церкви в світі, події з українського католицького життя тощо.

Значне місце в обсягу мовлення займають матеріали просвітницько-освітні: катехитичні, апологетичні, пояснення Святого Письма, віровчення, церковних традицій та питань віри й моралі. Тематика радіопередач, яка є різноманітною та гнучкою, прагне відповідати найпекучішим потребам духовного життя України. Після здобуття нашою державою незалежності навіть виникла мережа кореспондентів на основному терені мовлення, зокрема у Львові, Одесі та Харкові. На жаль, через фінансові чинники кількість кореспондентів у 1997 році була зменшена до одного.

На прикладі Ватиканського Радіо та його українського відділу досконало втілена вже згадана нами нова концепція євангелізації та апостоляту, яку іта-

лійський Єзуїт о. Альфонсо М. А. Бруно влучно назвав "місіонерством самописки та мікрофону", котре тепер не обмежене жодними рамками геополітичного простору.

Не можна обминути й такі важливі проекти українського відділу, як випуск до 5-ої річниці смерті Блаженнішого кардинала Йосифа Сліпого аудіокасет з рідкісними записами його голосу. До 1000-річчя хрещення Русі-України були випущені аудіокасети зі записом урочистостей у Ватикані з цієї нагоди, а також проповідей і промов Святішого Отця українською мовою.

Після виходу УГКЦ із підпілля члени українського відділу Радіо Ватикану прийняли на себе новий апостолят – спільно з сестрами Служебницями в Римі переслали близько 90 тисяч релігійних видань на майже 25 тисяч адрес в Україні.

Серед слухачів Ватиканського Радіо поширена думка, що всі його співробітники – це монахи і монахині. Це не зовсім так. На чолі усього Радіо Папи, як і багато років тому, стоять отці Єзуїти. З-поміж більше як 400 працівників Радіо Ватикану лише 60 священиків та богопосвячених осіб, усі інші – миряни. В українському відділі – три працівники: ієромонах, сестра-монахиня та мирянка. Кожен з них у своїй повсякденній роботі поєднує функції журналіста, редактора і диктора.

З 1995 року український відділ очолює о. Августин Тенета, ЧСВВ, який між іншим сказав:

"Наш найбільший скарб – це листи з України, яких без перебільшення отримано сотні тисяч. Вони дають хвилююче свідчення того, що зерно, яке засівалось 65 років у невидиму ниву ефіру, не пропало, але, потрапивши на родючий ґрунт людських душ, принесло духовні плоди. Десятками років передачі Радіо Ватикану були отими, чи не єдиними крихтами духовного хліба, які підтримували полум'я віри, хоч, як відомо, слухання Радіо Ватикану було пов'язане із реальною загрозою переслідувань.

Ось уже 65 років із Ватикану звучить українська мова. І ми, теперішні працівники, перейнявши спадщину наших попередників, дякуємо Богові, що маємо можливість докладати й нашу, невеличку цеглинку в поширення Божого слова, в євангелізацію народів, яку Христос доручив Своїй Церкві. Український голос вплетений у розмаїття мов, з якого вже здавна складається Радіо Ватикану. Дякуємо Господеві за можливість служити Українській Католицькій Церкві й рідному народові на хвилях Ватиканського Радіо – Радіо Папи".

Владислав ПРОНЕНКО,
кореспондент українського відділу
Ватиканського Радіо (1995-1997 рр.)

Вітаємо з 50-літтям життя о. диякона Павла Савчука, ЧСВВ (1 липня) і 10-літтям священства о. Івана Дабока, ЧСВВ (7 серпня), Протоігумена Румунської провінції.

Бажаємо вам щедрих Божих ласк, наснаги і витривалості у служінні на добро Василіянського Чину і святої Церкви!

БОГ Є СПРАВЕДЛИВИЙ СУДДЯ

Відколи існують люди на землі, повторюється та ж сама історія: ніхто не визнає свою вину, а намагається скинути її на когось іншого, гадаючи, що таким чином уникне покарання. Однак такого ніколи не буде, а доказ маємо в біблійній книзі Буття. Перша людина Адам намагався скинути вину на Єву, Єва на змія, але покарані були всі троє (пор. Бут 3, 11-19).

Найганебніший процес в історії людства – це суд над Ісусом Христом. Тут також трапилася та ж сама історія, але винних було значно більше. Хто був винен за смерть невинного Ісуса Христа?

Коли спитали первосвящеників, то вони відповіли: "Ні, не ми. Ми Його не вбивали. Ми лише привели Його до римського прокуратора Пилата, це він зробив". Пилат каже: "Це не моя вина. Я відпровадив Ісуса до Ірода, це він вчинив". Ірод говорить: "Це не я зробив. Я лише розглянув справу і, не знайшовши в Ньому вини, відправив назад до Пилата".

Пилат знову каже: "Це не я вчинив. Я декілька разів повторював перед людьми, що в Ньому немає вини, а потім перед людьми і Богом вмив руки як доказ своєї невинності. Коли я виразно запитав, на кого впаде Його невинна кров, то люди закричали, що на них і їхніх дітей. Отже, це їхня вина". А люди говорять: "Це не наша вина. Ми не вбивали, нам наказали кричати. Ми лише кричали, але не вбивали. Це зробили воїни". А воїни: "Це не ми Його вбили. Ми лише виконали наказ". Отже, Ісуса розп'яли, а винного у його вбивстві немає. Ніхто не винен у Його смерті.

Так і сьогодні діються різні безчинства, вбивства на замовлення, штучний голодомор тощо. Хто за все це відповість? Нам, людям, здається, що ніхто, однак, згідно з Божими законами, винний повинен відповісти за свої лихі дії! Люди немовби не хочуть знати про це, забуваючи другу правду віри: "Бог є справедливий Суддя, Який за добро нагороджує, а за зло карає".

У світі існує закон забуття, але не забуваймо одне правило, яке є винятком, – це Божа правда і справедливість. Злобні люди живуть у грісі й вперто не хочуть поправитися, думаючи, що зі смертю усе їм проститься, забудеться і вони ніколи не відповідатимуть за свої злі вчинки. Подібно до них думали первосвященики, книжники і фарисеї, які засудили Ісуса на розп'яття. Але так не сталося, як гадалося...

Хто відповів за вбивство Ісуса? Ірод загинув жахливою смертю. Пилат через чотири роки покінчив зі собою. Двох первосвящеників убили в храмі, а двох – поза храмом. Народ постраждав у 70 році, коли римський полководець Тит оточив Єрусалим і знищив близько двох мільйонів євреїв, які прийшли на святкування Пасхи. Хто відповів за смерть Ісуса? ВСІ.

Так і нині за кожну несправедливість, яку ми заподіяли, дамо відповідь перед Богом ми самі. Господь кожному з нас дав таланти і розум, щоб ми могли відрізняти зло від добра, правду від фальші.

Пам'ятаймо, що з Богом жартувати не можна. Тож, поки ще не пізно, щиро покаймося від усієї душі й рішуче змінімося, беручи на себе повну відповідальність за наші слова і вчинки.

о. Іван БУКАРТИК,
парох с. Мацошин на Львівщині

БОГ НЕ ХОЧЕ ЖЕРТВИ

Невелике село Козарівка, що на Поділлі, з давніх-давен пишається своєю мальовничою природою: полями, угіддями, гаями і живописними ставами. А у центрі села між хатами видніється новозбудована золотоверха церква, до якої люди проклали вузенькі стежки з різних кінців села.

Недалеко від храму проживали через дорогу дві товаришки. Ще з дитячих років вони любились по-сестринському так, що навіть їм інші дивувались, але, на жаль, після закінчення середньої школи їхні життєві дороги розійшлися. Таня поступила вчитися у місті на вчительку, а Галя залишилась у селі біля своїх батьків. Однак їхня дружба не згасала: Галя у кінці кожного тижня виглядала свою подругу Таню, яка поверталась з міста до села, щоб відвідати своїх батьків і друзів.

Це було якраз напередодні свята Різдва св. Івана Хрестителя, яке припадало того року на суботу. Вже в п'ятницю до села з'їжджалася молодь із різних сторін, приїхала також і Таня.

– Ой, як добре, що ти приїхала. Завтра таке велике свято, а сьогодні ввечері всі наші дівчата й хлопці збираються біля ставків під лісом святкувати Івана Купала, тож підемо і ми, – захоплено говорила Галя до своєї подруги.

– І ти хочеш іти на це збіговисько? – різко запитала Таня.

– А що поганого в тому, що ми будемо розпалювати ватру і скакати через вогонь, співати, танцювати, купатися і пускати вінки на воду? Це ж наші давні українські звичаї, які є такими чудовими!

– Галю, невже ж ти не знаєш, що там усі будуть п'яні? І тобі подобається, коли до тебе пристають хлопці? Краще ходімо до церкви на Вечірню, помолимось, а на другий день підемо в сусіднє село на відпуст.

– Таню, ходімо сьогодні на ставок, а завтра ще встигнемо піти до церкви.

– Ні, я не піду і тобі не раджу. Я піду до церкви і складу подяку Богові за успішну здачу іспитів.Та й піст зараз, Петрівка, чи ти забула?

– Ти зовсім змінилась. Один раз у рік можна так гарно погуляти, а до церкви ходимо кожної неділі... – дорікала Галя своїй подрузі.

– Не ображайся на мене. Ми завтра зустрінемось і ти розкажеш мені про свої враження, – сказала Таня.

Дівчата розійшлись кожна при своїх думках. Здавалось, що і село розділилось. Одні готувались відзначати празник св. Івана Хрестителя, інші – Івана Купала. Одні говорили, що свято Купала – це поганські звичаї, інші ж – що це давня традиція, яку слід зберігати.

Уже звечора біля найбільшого ставка в селі зібрався гурт молоді. Одні ходили до лісу по дрова на вогнище, інші готували вечерю, а ще інші плели віночки. До гурту підійшла і Галя зі своєю молодшою сестричкою.

– А де ж твоя подруга Таня? – запитали дівчата.

– Їй чомусь зараз не до забави, – відповіла Галя, ставлячи свій вузлик з харчами до гурту.

Не минуло багато часу, як запалав вогонь, біля якого почалась спільна вечеря. І, як звичайно, забава почалась зі спиртного, незважаючи на піст... Усі були радісні й щасливі: анекдоти, жарти, а на вульгарні сміховинки ніхто навіть не звертав уваги. А коли вже стемніло, то почалась справжня забава: танцювали навколо вогнища, скакали через вогонь, купались і співали.

Почало світати. Дівчата і хлопці вирішили ще до сходу сонця скупатись у холодній воді, яка, як думали вони, додає бадьорості й краси, а навіть і щастя у їхньому молодому житті.

Не втрималася і Галя. Вона зі своєю сестричкою вскочила у човник, який був поблизу, і попливла разом з двома хлопцями на середину ставка. Раптом один необережний рух і човник перевернувся. Усі четверо опинились у воді. Хлопці насилу добрались плавом до берега, залишивши дівчат у воді.

Спершу було смішно тим, що були на березі, але скоро всі зрозуміли, що дівчата тонуть. Однак на допомогу їм ніхто не поспішав. В одну мить дівчата пішли під воду і аж через декілька хвилин стало зрозуміло, що вони потонули. Були всі розгублені й не знали, як поступати і що діяти. Настала жахлива тиша.

Ось і сонце піднялось, освітивши своїми променями лісок, луги і ставки. До сонця виблискувала вода саме в тому місці, де затонула Галя зі сестричкою. Між присутніми виникли суперечки, а один із старших хлопців сказав:

– Ми в цьому не винні. Забираймо всі свої речі і розходьмося тихенько по домах.

Усі почали збиратись. На березі ставка залишилась тільки одежа двох сестричок. Ніхто не хотів забрати її зі собою і віднести батькам. Проминула вся радість нічного гуляння і тепер додому всі йшли сумні та похмурі.

Через деякий час по всьому селі рознеслась трагічна вістка про загибель двох дівчат з однієї хати. Люди, які прийшли вранці до церкви на святкову Службу Божу, довідавшись про трагедію, нічого не казали священику, бо не вірили, що таке могло трапитись, та й ніби чогось соромились.

– А це як могло статись? Чого вони туди йшли? Хіба це не кара Божа? Ці поганські звичаї давно треба заборонити, – говорили вони між собою.

– Ну і молодь тепер пішла! Нікого не бояться – ні Бога, ні батьків. Роблять, що хочуть! – сказав якийсь чоловік.

– Та й батьки не кращі. Замість до церкви йти, вони вдома справляють Івана Купала. Не буде Бог милувати нас за це. Господь добрий і милосердний, але і справедливий, – зі сльозами сказала старша жінка.

– Я пам'ятаю подібний випадок: коли я ще була малою, то хлопчик втопився на Купала. Після цього я своїм строго наказую не йти на такі збіговиська, бо вони до добра не ведуть, – мовила схвильовано одна бабуся.

А Таня після Служби Божої з плачем мерщій побігла додому. Їй не вірилось, що таке могло трапитись з її найкращою подругою. Коли прибігла додому, то побачила, що на сусідньому дворі зібралось багато людей, які очікували, коли привезуть тіла дівчат з лікарні. Люди шукали винних. Вони звинувачували хлопців, які не намагались рятувати дівчат, і тих, хто затіяв це нічне гуляння.

На другий день пополудні відбувся зворушливий похорон двох молодих сестричок. Два священики відправляли похорон. Був великий жаль і смуток. На проповіді в церкві один священик сказав:

– Жаль серце обіймає, коли відходять з цього світу дві сестрички, мов дві зірвані квітки, які тільки почали розцвітати. Але замість сліз і нарікань, які нічого не допоможуть, застановімося усі над словами св. Івана Хрестителя, празник Різдва якого вчора ми святкували. Він закликає усіх нас: "Покайтеся, бо наблизилось Царство Боже" (Мт 3, 2).

Наші предки уже більше тисячі років тому навернулися з поганства, а хіба нам не пора покинути цих поганських звичаїв, завдяки яким божок Купала з року в рік отримує усе нові жертви. Нам усім слід навернутися і вірити у

св. Євангеліє, Добру Новину, яку нам приніс Ісус Христос, виконувати заповіді Божі, зокрема першу: "Нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене", а також церковні заповіді, одна з яких наказує приписані пости постити. Нехай ці невинні жертви безглуздої забави закликають з могили усіх нас до усунення поганських звичаїв з нашого життя і вшанування християнських традицій. Пам'ятаймо, що Бог не хоче жертви!

Закінчився похорон. Люди зі смутком розійшлись по домівках, а на другий день обласне радіо з Вінниці повідомило, що тільки у Барському районі під час купальських святкувань затонуло восьмеро осіб...

... Жителі села Козарівка послухали слів свого душпастиря, бо вже більше ніколи не справляли поганських свят. Біля ставків у їхньому селі не збирається молодь у переддень Різдва св. Івана Предтечі, чи, як кажуть в народі, у ніч на Івана Купала. Хай їхній приклад наслідують жителі інших сіл і міст, не чекаючи, щоб їх до цього спонукували невинні жертви поганських звичаїв.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

ЗАПИТУЮТЬ – ВІДПОВІДАЄМО

Нещодавно у луцькій газеті "Вісник і К" була опублікована стаття "Інопланетяни у Тернополі є", у якій подані свідчення священика невідомо якої православної конфесії, який назвав себе "отцем Володимиром". У розмові з журналісткою він навів якісь дивні, на мій погляд, свідчення того, що неодноразово бачив на свої очі інопланетян у Тернополі.

На запитання про те, що духовні особи категорично відкидають можливість існування інопланетних цивілізацій, "о. Володимир" відповів: "Господь благословляє тих, хто благословляє Його, і освячує тих, хто Його освячує. У Заамвонній молитві старослов'янською мовою є звертання "Отець світів", а це означає, що Бог є у багатьох світах, а, отже, і проявів цих світів може бути безліч". Як би Ви прокоментували погляди цього священнослужителя?

Олександр Богданець,
м. Рокитне Рівненської обл.

Цей священик не має рації принаймні у двох аспектах. По-перше він неправильно цитує слова Божественної Літургії, бо старослов'янське слово "свєтов" походить від грецького слова *"фос"*, що означає *"світло"*, а не від слова *"космос"*, яке має значення *"світ"*. А цей священик твердить, що це слово походить від "космос". До речі, в українському перекладі правильно мовиться: "Що сходить від Тебе, Отця Світла".

Ніяких світів Бог не сотворив, а лише наш земний світ і небозвід, з якого складається всесвіт. Ні одна християнська конфесія не навчає, що існує людське життя на будь-якій іншій планеті, кометі чи зорі, окрім планети Земля.

По-друге, у Святому Писанні ми не знаходимо жодного натяку на існування якогось іншого світу чи людей у ньому, яким би також треба голосити св. Євангеліє і закликати їх на шлях спасіння, а чітко сказано: "Будете Моїми свідками аж до краю землі" (пор. Ді 1, 8).

Отож, твердження цього священика не має жодних підстав, тому його не слід брати до уваги.

СПОВІДЬ КОЛИШНЬОГО БЕЛГРАДСЬКОГО АБОРТЕРА

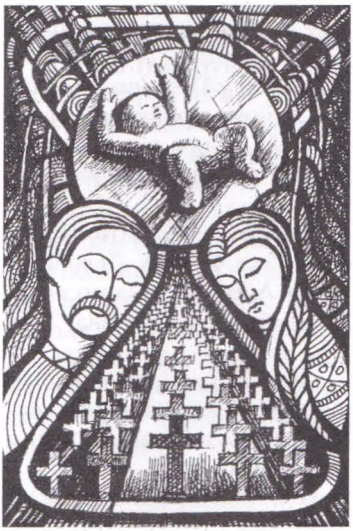

На світлині: графіка В. Сівка на тему ненароджених дітей.

Публікуємо цей матеріал, сподіваючись, що він допоможе лікарям, медсестрам, фармацевтам і всім причетним до здійснення абортів покаятися за цей злочин вбивства ненароджених дітей. Милосердний Господь терпеливо чекає, щоб всі вони розкаялися і навернулися до Нього.

У сербській газеті "Аргумент" від 23 лютого 1996 року було опубліковано інтерв'ю з белградським лікарем-гінекологом Стояном Адашевічем. Подаємо витяги з цього інтерв'ю:

Пане Адашевічу, Ви є відомим гінекологом-акушером, однак, з 1988 року Ви більше не робите абортів, більше того, стали їхнім великим противником. Чому?

Я зрозумів, що не маю права убивати ні як воїн, ні як християнин, а тим більше як найманий убивця, який вбиває з-за рогу вулиці. Я усвідомив, що ненароджена дитина – це людина, що вона є такою ж живою істотою, як і я. Згідно з християнськими законами, я не маю права убити ні народжену істоту, ні ненароджену. У людському житті існують якісні й кількісні зміни. Одна з якісних змін – це зародження людського життя злученням двох клітин – чоловічої і жіночої – в одну істоту. Коли це побачить людина, то зрозуміє, що від хвилини зачаття аж до смерті людська істота є такою самою.

Ви перестали робити аборти, хоча протягом 26 років праці зробили близько 62-х тисяч абортів. Чи на це рішення вплинула якась конкретна обставина з Вашої практики?

Сталось це одного дня, коли мій близький родич прибув до мене зі своєю нареченою. Коли я почав робити аборт, то витягнув спершу руку дитини, яка впала на розлитий йод. У ту ж мить дитяча ручка почала рухатися, бо йод, до якого вона доторкнулася нервовим закінченням, давав їй сигнал згинатися.

Коли я продовжив роботу, то намацав щось і подумав, щоб це не була нога. І справді, це була ніжка дитини. Я всіма силами намагався, щоб вона не впала на спирт. У тій хвилині щось розлилося, з великим гуркотом впали якісь інструменти. Я шарпнувся і випустив з рук ногу, яка впала на стіл нервом додолу і доторкнулася до спирту. Тепер також і нога почала рухатися.

Я продовжив роботу і знову щось намацав. Це було серце, яке стискалося. Пригадую, що медсестра запитала, чи мені не є погано. Переді мною лежало серце дитини, яке пульсувало, нога, яка рухалася і рука, яка згиналася. Тільки десять хвилин раніше бачив я на ультразвуковому апараті, як все це функціонує в одній прекрасній цілості. Це мене потрясло до глибини душі і відтоді я усвідомив, що аборт є вбивством людини.

НЕВТОМНИЙ ПРАЦІВНИК НА БОЖІЙ НИВІ

24 березня 2004 року закінчив свій земний тернистий шлях на 91-му році життя о. Іван Демчина, який був одним із останніх подвижників підпільної катакомбної УГКЦ.*

Він народився у 1913 році в побожній родині. Навчався у Перемишльській духовній семінарії, але Друга світова війна перешкодила йому прийняти священичі свячення. Своє гаряче бажання служити Богові й людям він здійснив вже у підпіллі, коли митрополит катакомбної УГКЦ Кир Володимир Стернюк, ЧНІ рукоположив його на священика.

Отець Іван був священиком-біритуалістом, тому мав змогу служити як для греко-, так і римо-католиків. Він виконував свої обов'язки у хатах Львова та сусідніх сіл, де таємно збиралися греко-католики, члени Апостольства молитви і Третього Василіянського Чину. Їздив на обслугу до Самбора, Борислава, Тернополя та інших міст України.

Довгі роки їздив до Шаргороду, Вінниці, Бару, Кам'янця-Подільського, Жмеринки, Вербовця та Мурафи, де таємно допомагав римо-католицьким священикам у їхній душпастирській праці. Останні роки свого життя він постійно їздив до села Ортиничі Дрогобицького району на Львівщині.

Для о. Івана не було ні грека, ні юдея. Приймав усіх людей, без огляду на їхній обряд чи національність. Він був справді католицьким священиком, який ще до вибору нинішнього Папи Івана Павла II втілював його настанову, щоб Церква дихала обома легенями, і цього навчав своїх вірних.

Отець Іван Демчина був надзвичайно непересічною людиною, з широким світоглядом, нечуваною добротою і вмінням усіх розуміти, все вибачити. У всіх людях він бачив свого брата чи сестру, свого друга, у кожному ближньому добачав Божу подобу. Він був велетнем духа й стійкості, а душа його була скарбницею чеснот: покірності, чесності, доброти, працелюбності, жертвенності, оптимізму тощо.

"Errare humanum est" ("людині властиво помилятися"). Цими словами отець виправдовував усі людські вади й помилки. Ще одна характерна його риса – це толерантність, яку він проявляв до людей, що мали інші погляди і думки.

Усім своїм життям о. Іван вірно і ревно служив Богу та людям, роблячи це з надзвичайно великою любов'ю, покорою і жертвенністю. У часи комуністичного лихоліття він, вже будучи священиком, довгі роки працював у старих книжкових фондах Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника Академії Наук України. Постійні транспортування старої цінної літератури з місця на місце вимагали титанічної праці, і він самовіддано її виконував, щоб зберегти духовний і культурний скарб нашого народу для майбутніх поколінь.

** Похорон о. Івана Демчини відбувся 27 березня цього року, який розпочався заупокійною Службою Божою у василіянській церкві св. Андрія у Львові. Очолив її єпископ-помічник Ігор Возьняк, ЧНІ (УГКЦ) у співслужінні єпископа-помічника Леона Малого (РКЦ), багатьох священиків та ієромонахів обох обрядів й у присутності великої кількості вірних. Отця Івана було поховано на цвинтарі у Брюховичах біля Львова, де останнє слово виголосив владика Леон.*

Земний шлях до святості не був у нього показовим, з декларативною чи хворобливою побожністю. Для нього всі справи були справами Божого Провидіння, Божої волі. Одна людина, глибоко вражена цією світлою постаттю, сказала: "Боже, який же Ти великий, якщо на землі є такі люди".

Слова Господньої молитви: "Нехай буде воля Твоя" — були його лейтмотивом. Помітною була в нього довіра Богові в усьому і до кінця, стовідсоткове Йому віддання себе, ніби дитяче, але таке зріле!

Отець Іван був сповнений великої життєрадісності й оптимізму, немовби якогось жару, вогню. Свій оптимізм він передавав іншим під час спілкування з ним. Цей священик справді випромінював Боже сяйво, Божу любов, Божу доброту, Боже милосердя. Він постійно наголошував на почитанні Пресвятого Серця Христового та Пресвятої Богородиці.

Коли єпископ Одесько-Сімферопольський Броніслав Бернацький (РКЦ) почув звістку про смерть о. Івана, то зі смутком вигукнув: "Який же він був мені помічний!". А на панахиді за цього жертвенного священика о. Петро Паньків, між іншим, із вдячністю сказав: "Він давав справді цінні поради клерикам і молодим підпільним священикам".

Майже ціле століття тривав земний шлях о. Івана Демчини, який пролягав тернистою стежиною. Можна цього священика порівняти до витривалого робітника, який з першої і до останньої години невтомно трудився у Божому винограднику.

о. Володимир ВАЛЕВСЬКИЙ,
парох сіл Боянець і Купичволя на Львівщині

КАТЕХИТИЧНО-ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ
Українського католицького університету
оголошує набір студентів
у Вечірню богословську школу на 2004/2005 н.р.

Для вступу слід подати такі документи: заяву (згідно з встановленим зразком), автобіографію, два рекомендаційні листи (від пароха та з місця праці або навчання), копію паспорта, медичну довідку (за формою №086-у), документ про освіту, копію трудової книжки (для тих, хто працює) та чотири фотографії (4x5).

Для *спеціалізації з катехитики і християнської етики* необхідні копія свідоцтва про Хрещення і Миропомазання та копія свідоцтва про церковний шлюб (для одружених). Для *спеціалізації з катехитики* характеристика-рекомендація від пароха повинна бути завірена у голови деканальної катехитичної ради, а для осіб богопосвяченого життя вона має бути від настоятеля монашого Чину або Згромадження.

Початок навчання — 13 вересня 2004 року (о 18^{00} год.).
Прийом документів: з 1 по 8 вересня 2004 року (з 16^{00} до 19^{00} год.)
за адресою: м. Львів, 79011, вул. І. Свєнціцького, 17
тел./факс: (0322) 75-58-90
e-mail: catechet@ucu.edu.ua

СПІШІМ СКОРІШ ДОБРО ЗРОБИТИ

Спішім скоріш добро зробити,
Щоб в світі стало краще жити,
Щоби всі люди посміхались,
А друзі часто зустрічались.

Спішім подати руку тому,
Хто потребує допомогу,
Щоби від наших добрих діл,
Ставало легше жити їм.

Дитинку-сироту потішмо,
Самотніх й хворих не залишмо,
Щоб в їх серцях ожили знов
Надія, віра і любов.

Почнімо вже, з цієї миті
По-новому на світі жити,
Бо лиш творивши всім добро,
Ми зможемо перемагати зло.

Допоможи нам, Боже милий,
Щоб добрий намір ми здійснили,
Щоб сонце доброти світило
Й людські серця любов'ю гріло.

НЕ ГОВОРИ ПРО ДОБРОТУ

Не говори про доброту, коли ти нею сам не сяєш,
Не говори про доброту, коли ти зла комусь бажаєш,
Не говори про доброту, коли комусь ти дорікаєш,
Не говори про доброту, коли любові ти не маєш.

Про доброту бо не говорять,
У ній живуть і нею творять.
Вона ж сама про себе скаже
Й правдивий шлях добра покаже.

Бо той, хто доброти не має,
Багато мови витрачає,
Лиш той, хто в серці зберігає,
В ділах своїх це виявляє.

Так намагайся жити й ти,
Щоб бути світлом доброти,
І нею все життя сіяти,
А тих, хто поряд, зігрівати.

А доброта про тебе скаже
І, наче в дзеркалі, покаже
Зображення всіх добрих діл,
Які з любові ти чинив.

Не говори про доброту, коли любові ти не маєш,
Не говори про доброту, коли ти нею сам не сяєш.

Наталія МИКЕТА,
м. Дрогобич

НОВЕ ЖИТТЯ У ХРИСТІ

Василько прокинувся від веселого щебетання птахів навпроти свого вікна. Він хутко одягнувся і попрямував з мамою до монастирської церкви святих Петра і Павла. Це він робить вранці щодня, а потім йде до школи.

У церкві один монах закінчував уголос відмовляти вервицю... Мати попустила зі своєї долоні руку Василька, який сміливо попрямував у бік престолу...

• • •

Урок історії. Василько ще подумки був у храмі. Він пригадав собі привітну посмішку священика, який подав йому Євангеліє для цілування. Цей священик рідко приїздив до їхнього храму, але чомусь він йому дуже запам'ятався.

Після уроків, попрощавшись з друзями, Василько пішов додому. Мати поралася на кухні. Хлопець подумав: "Я вже великий, але чомусь мама ніколи не говорить мені, де мій тато. Всі мої друзі стискають міцну долоню батька, а я росту без нього...".

– Що нового у школі? – запитала мати.

– Та нічого особливого. Мамо, я вже віддавна хотів тебе запитати: чому ти ніколи не говориш мені про тата?

Для неї це питання не стало несподіваним. Вона втомлено сіла і почала розповідати, що після весілля вони з татом жили добре, та одного дня батько прийшов і сказав, що йому не потрібне таке, на його думку, убоге життя: тісна квартира і мізерні заробітки... А згодом він знайшов іншу роботу та ... іншу жінку, яка має машину, будинок за містом і гроші.

– Це все трапилося, коли ти був у пелюшках і ще не розумів, що таке потиск батькової руки, – закінчила свою розповідь мама.

• • •

Вранці у суботу Василько повернувся з матір'ю з церкви. Прилігши на диван, він заплющив очі. "Будинок за містом?!" – думки про батька не полишали його свідомість. Вийшовши з будинку, він менше як за годину пішки подолав шлях на околицю.

Котеджі з огорожею, вимощена бруківка, гавкання собак... Назустріч йому йшла старша жінка.

– Пані, де би я міг знайти пана Стефана... – очі хлопця були голубими і лагідними. Жінка якось з довір'ям поставилася до нього. "Напевно, має до нього якусь справу". Вона працювала у будинку Стефана прибиральницею. І показала йому дорогу до нього: "Будь обережний, там собаки...".

Коли Василько ближче підійшов до воріт, вони автоматично відчинилися і з подвір'я виїхала сріблистого кольору іномарка. Через привідкрите бокове скло мужчина в темних окулярах, вгледівши Василька, запитав:

– Чого тобі?

– Я шукаю пана Стефана.

– Я Стефан. І що далі?

Хлопець зам'явся, а потім вимовив нерішуче:

– Ви – мій батько... – і рум'янець залив щоки Василька.

Стефан був свідомий того, що минуле до нього повернеться. І це сталося: неочікуваним візитом сина-підлітка.

– Сідай, підвезу тебе до міста...

Василько вмостився у комфортне крісло. Стефан їхав мовчки. Він очікував, що син буде першим говорити, але той зніяковіло мовчав. "Що привело його до мене?". Десятки думок роїлися в голові Стефана. Він знову подивився на Василька. Пам'ятав його ще у пелюшках, із світлим волоссям... Хлопцеві вистачило відваги прийти до батька, але забракло слів, щоб розпочати бесіду.

– Розказуй, як там у школі, чим займаєшся, любиш спорт?

– Вранці щодня з мамою ходжу до монастирської церкви на Службу Божу. Якщо би ви знали, як там нам добре!..

"Вони щодня ходять на св. Літургію? Навіщо?" – подумав Стефан, а Василько продовжував:

– Сьогодні під час проповіді священик говорив, що не треба збирати собі скарби на землі, а на небі, бо там їх ні злодій не вкраде, ні міль не точить.

Стефан в'їхав до міста. Здалека виднілися щойно відновлені куполи храму. Цією дорогою він майже ніколи не їздив. Василько попросив зупинити машину. Батько витягнув з кишені десятидоларову купюру, але він здогадувався, що син її не візьме. Так і сталося.

Стефан виїхав на об'їзну дорогу. Сьогодні він поспішав, бо було важливе засідання банкірів. Був збентежений. Смуток огорнув душу. Таке почуття рідко було притаманне йому. Він раптово усвідомив, що зробив колись помилку. Помилку, яка зруйнувала життя цього хлопчини і Марії. "Вона щодня бере за руку Василька і ходить на Службу Божу молитися... Молитися за мене, грішного...". Йому постійно у вухах були слова: "Не збирайте собі скарбів на землі, а на небі". Світ грошей витіснив Бога з його життя. Взагалі він мав мало часу. Життя з Жанною висмоктувало всю його життєву снагу. Бізнес, капітали, банківські справи... Ось чим він жив ці останні дванадцять років...

Через декілька днів він спакував валізи. Жанна була лютою, мов пантера, бо ніколи не сподівалася, що Стефан ось так, в одну мить, все полишить. Поміняє її, комфортний котедж і бізнесовий авторитет на тісну квартиру і заклопотану домашніми справами жінку...

• • •

Весело заграли дзвони на монастирській церкві. Парафіяни родинами прямували до храму, аби в чудовий липневий день прославити Господа і просити заступництва у святих Верховних Апостолів Петра і Павла.

Стефан втомлено брів до старого міста. Валізи були нелегкі, піт скапував на його дорогу сорочку. Почувши гучний дзвін церковних дзвонів, він здогадався, що нині велике свято.

До монастирської церкви залишалася якась сотня метрів. Попереду нього йшла з сином Марія, його колишня дружина. Вона залишалася такою ж тендітною і охайною, як і дванадцять років тому.

Валізи Стефан поставив у проході, а сам зайшов до церкви і став позаду. Гучний спів вірних підносився аж до склепіння храму. Священик під час проповіді говорив про смерть для гріха і нове життя у Христі...

Після проповіді Василько побачив свого батька, який клякнув біля сповідальниці, а через якийсь час відчув на своєму рамені чиюсь ніжно покладену руку. Хлопець не помилився: це була рука батька, за навернення якого вони щодня з мамою молилися... Господь цього святкового дня зробив для них чудо: батько після стількох років помер для гріха, щоб розпочати з ними нове життя – у любові, мирі й злагоді.

Ігор ЯРЕМКО

ПОКЛИК

Це був поклик... Уві сні ослику Джинджику хтось сказав, щоб він ішов по слідах (розсипаних зернинах), які приведуть його до гори. Там ослик повинен був зробити добре діло. Та цим одним добрим ділом він зробить два добрих діла. Джинджик пообіцяв зробити все так, як йому сказали.

Як тільки ослик прокинувся, то побачив зернини на стежинці, що вела до гори. Він пішов по цих зернинах і біля гори побачив знесиленого чоловіка, який лежав, а біля нього була важка торбина, яку він кудись ніс.

Джинджик підійшов до чоловіка і, сказавши йому, що допоможе нести торбину, запитав:

– А куди її нести?

– Занеси її до отої хатинки, що стоїть на узліссі. Бачиш її?

– Бачу! Тож я пішов, – мовив ослик і весело почимчикував з торбиною.

– Дякую за допомогу, – зрадів чоловік.

Спершу Джинджик доніс торбину до струмочка, біля якого поклав її, а сам став пити холодну джерельну водичку. Відпочивши трохи, він поніс її далі. Коли ослик прибув до хатини, то почув, як у стайні чийсь голос примовляв:

– О бідний мій ослику, скоро твій господар принесе тобі ліки і ти обов'язково видужаєш.

Джинджик почув тихий голос хворого вислюка. Цей голос нагадав Джинджику голос його хворого товариша. Він зайшов до стайні, аж раптом з його торбини посипались зернини і випали ліки. Тут Джинджик побачив хворого ослика... Це був і справді його товариш, якого він так поспішав провідати.

– Дякую тобі, вислючку, за ліки. Ти їх приніс дуже вчасно, – мовила радісно господиня.

Ліки скоро подіяли і друг Джинджика видужав! Від доброти і безкорисливої допомоги товариша! Через якийсь час прийшов господар, який нагородив Джинджика святковим обідом і подарував йому новеньку попону.

У ту мить Джинджик згадав сон і слова: "Та цим одним добрим ділом ти зробиш два добрих діла". Справді, він допоміг втомленому чоловікові нести важку торбу, а Бог подарував йому зустріч з другом, якому він приніс ліки від хвороби. Це був не сон, а поклик...

Згодом товариш Джинджика запитав у нього: "Чому ти допоміг моєму господареві нести торбину з зерном?". А Джинджик йому на те відповів: "Коли я побачив знесиленого чоловіка, то пригадав собі розповідь про доброго самарянина, який так само допоміг одному подорожньому. Цю розповідь мій дідусь чув на власні вуха від Ісуса, Який закінчив її словами: "Іди і ти роби так само".

Остап ЛЕЩУК, 9 років,
Львів

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Заступник головного редактора *Віра Арів*
Відповідальний секретар *Ігор Скленар*
Комп'ютерна верстка *Тараса Бродовича*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 26.06.2004
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер".
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2004

ЗМІСТ

Слово редактора 193
Наміри Апостольства молитви на липень 194
Наміри Апостольства молитви на серпень 196
К'яра Любік
"Слово життя" 198
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
Першенство і непомильність Папи Римського 201
Засідання двох Синодів єпископів УГКЦ 202
Екскомуніковано отця Василя Ковпака 202
П'ять новоієреїв Василіян 203
Облечини у двох новіціятах 204
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
На батьківщині Митрополита Андрея 204
У Підгірцях ще одна церква 204
Ігор Скленар
Апостол милосердя 205
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Корінь невірства 207
о. Ігор Яців
Свята Тайна Покаяння (2) 208
Владислав Проненко
Український відділ Ватиканського Радіо 210
о. Іван Букартик
Бог є справедливий Суддя 213
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Бог не хоче жертви 214
Запитують – відповідаємо 216
Сповідь колишнього белградського абортера 217
о. Володимир Валевський
Невтомний працівник на Божій ниві 218
Поетична сторінка 220
Ігор Яремко
Нове життя у Христі 221
Остап Лещук
Поклик... 223

На обкладинці: блаж. препмуч. Северіян Бараник, ЧСВВ (автор ікони Володимир Свідерський).

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "СВЯТІ ПЕТРО І ПАВЛО"

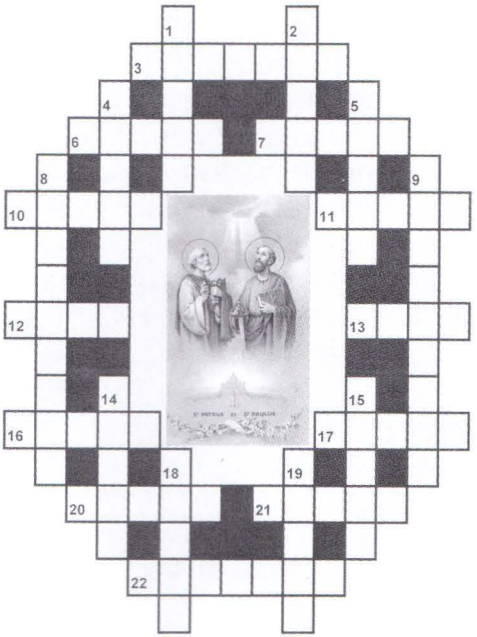

(три крапки замініть словом)

По горизонталі: 3. "Славний апостоле Павле! Хто по всіх містах розкаже про твої ув'язнення і муки, про твої труди, болі й чування; про каменування, ... і перебування в морських глибинах?" (зі стихири на празник свв. Петра і Павла). 6. Він прийняв від Бога Отця честь і славу, коли до Нього прийшов такий ... від величної слави: "Це Мій Син любий, Якого Я вподобав" (з 2-го послання св. апостола Петра). 7. Римський цісар, при якому загинув св. Петро. 10. А як настав ..., стояв над берегом Ісус, та не знали учні, що то – Ісус" (зі Святого Письма). 11. "Заграйте, дзвони, з Петра святині, най звук їх вчує ... ціла" (з пісні "Заграйте, дзвони"). 12. "Така бо ... Божа, щоб ви, добро творивши, змусили мовчати неуцтво безглуздих" (з 1-го послання св. Петра). 13. "У відповідь Ісус сказав до нього: "Щасливий ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і ... це тобі відкрили, а Отець Мій Небесний" (зі Святого Письма). 16. "...-Петро" — назва вірша о. Василя Мендруня, ЧСВВ. 17. "... велике і празник нині двох апостолів Петра і Павла" (з пісні "Заграйте, дзвони"). 20. "І вийшов Петро з човна, почав іти по воді й підійшов до Ісуса; але, побачивши, що ... сильний, злякався, почав потопати й крикнув: "Господи, рятуй мене!" (зі Святого Письма). 21. "На перше місце висувається св. Апостол ..., який у своїх посланнях дав Церкві таке рясне Боже Об'явлення й такі рясні Божі науки" (зі слів Митрополита Андрея Шептицького). 22. "Озвався Петро та й каже до Нього: "Ти — ..." (зі Святого Письма).

По вертикалі: 1. Св. Петро організував у Єрусалимі перший ... Христової Церкви. 2. "Павло – великий проповідник правди, похвала вселенної, небесний чоловік і земний ..., слава Церкви" (зі слів св. Івана Золотоустого). 4. "Хай світ весь знає, хай вчує ..., що не хитнеться скала Петра" (з пісні "Заграйте, дзвони"). 5. "Тож каже до них Симон Петро: "Іду ловити рибу". А ті йому: "Підемо й ми з тобою". Отож пішли і сіли в ..." (зі Святого Письма). 8. "Петро уснув, але вона жива, — Христова Церква, як і Голова, Предвічний Бог, ... та Учитель" (з вірша о. Василя Мендруня, ЧСВВ). 9. "Тому, підперезавши стан вашого ума, тверезі, надійтеся повнотою на ..., що вам буде принесена в об'явленні Ісуса Христа" (з 1-го послання св. Петра). 14. "Приступім, отже, з довір'ям до престолу благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать на своєчасну ..." (з послання св. Павла до Євреїв). 15. Коливальний рух води поверхні моря, що його злякався св. Петро. 18. "Тож і Я тобі заявляю, що ти — ... (скеля), і що Я на цій скелі збудую Мою Церкву" (зі Святого Письма). 19. Гора, на якій преобразився Ісус Христос.

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на дитячу загадку "Виберіть слово", вміщену в ч. 6 за 2004 р.:

1.Бог. 2.Воля. 3.Віра. 4.День. 5.Священство. 6.Добро. 7.Розум. 8.Весілля. 9.Мужність. 10.Благодать. 11.Любов.

Блаженний преподобномученик Северіян Бараник, ЧСВВ народився 18 липня 1889 року в м. Угневі. 24 вересня 1904 року вступив до василіянського монастиря у Крехові. Священичі свячення прийняв на чужині 14 лютого 1915 року. У 1932 році був призначений ігуменом монастиря у Дрогобичі.

26 червня 1941 року НКВС заарештувало ієромонаха Северіяна і вивезло до Дрогобицької тюрми. Більше живим його ніхто не бачив. Очевидці розповідають, що бачили мертве, дуже пошкоджене тіло отця, чорне, страшне лице, а на грудях був вирізаний хрест.

За життя він відзначався особливо доброзичливим ставленням до молоді, ремісників, сиріт, був відомий як добрий і радісний проповідник. Помер як мученик за святу віру.

Христа на твоїх грудях розіп'яли

Присвячується
блаж. Северіяну Баранику, ЧСВВ

Дрогобицька тюрма... Сморід... Велика яма...
В ній сотні замордованих... Це жах!
Впізнавши вбитого отця Северіяна,
Дрогобич заливався у сльозах.

Ти своїй смерті йшов назустріч сміло,
Хоча лиш півстоліття ти прожив.
Напухле неприродно чорне тіло –
Свідоцтво того, що ти пережив.

Лице твоє страшне, що й не впізнати,
Святий на грудях вирізаний хрест.
Ти жив з Христом, з хрестом тобі й вмирати,
Із Ним померти є велика честь.

Христа на твоїх грудях розіп'яли,
До рук не цвяхи – гострий ніж взяли.
В розквіті сил тебе закатували,
Вони жорстокі нелюди були.

В родючий ґрунт зерно здорове впало
І з першим подихом духовної весни
Вмить проросло, Вселенській Церкві дало
Пахучу квітку з запахом святих.

Многостраждальний мученику Северіяне,
Достойний співрозп'ятися з Христом,
Встався за тих, що без вини страждають,
Караються у тюрмах ні за що.

Любов ДІВЧУР